10. Årg. JULI 1905. Pren.-pris ½: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	Josef Holmgren.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Rev. J. Hudson Taylor. (Se sid. 59.)

Innehåll:

Ur Kina Inlandmissionens årsberättelse. — J. Hudson Taylor. — Svenska missionens i Kina 18:de årsmöte. — Från sommarens missionsmöten i Stockholm. — Brefafdelningen. — Strödda meddelande. — Familjenotiser. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Ur Kina Inlandmissionens årsberättelse.

Då vi kasta en blick tillbaka på det förlidna året, har ju, hvad som tilldragit sig största uppmärksamheten i den fjärran östern, varit det fruktansvärda *kriget* mellan Ryssland och Japan, ett krig, som har gjort klart för hela världen, att i Östasien finnas krafter, som icke kunna böjas för västerns svärd. De kunna öfvervinnas blott genom vapen, som äro andliga, icke köttsliga.

Ehuru detta krig förts i ett land, som ligger alldeles vid Kinas gräns, och som utgör vaggan för den nu regerande dynastien, har Guds verk i Kina icke på något sätt däraf blifvit hindradt.

Omedelbart efter fientligheternas utbrott utfärdade kinesiska regeringen en proklamation, hvari den förklarade sin neutralitet och ålade alla kejsarrikets invånare att på det noggrannaste iakttaga denna. Därjämte ålade den sina ämbetsmän öfver hela riket att på det omsorgsfullaste skydda alla utländingar och all utländsk egendom -— order, som noggrant hafva åtlydts.

Ställningen inom det egentliga Kina har under året på det hela varit lugn, trots det att lokala och tillfälliga resningar ägt rum inom flera distrikt.

I ett så vidsträckt land som Kina är det ju knappt att vänta, att icke olyckor här och där skola inträffa. Sålunda har i västra och nordvästra Kina till följd af en långvarig torka skörden tagit stor skada, medan i sydöstra Kina i provinserna Kiang-si och Che-kiang häftiga regnbyar vållat stora förluster af människolif och ägendom, samt i provinsen Chili en förlängd regnperiod ledt till, att hundratals hem förstörts.

Västerländsk bildning blir allt mer begärlig. Högre skolor efter västerländskt mönster hafva öppnats i 15 af provinshufvudstäderna, medan efterfrågan på utländsk litteratur tilltager på ett förvånande sätt. Icke nog med att det nu finnes 150 dagliga vecko- och månadstidningar, som afhandla frågor af allmänt och politiskt intresse, smaken för dessa tidningar har blifvit så utbredd, att dagliga tidningar börjat utgifvas äfven i flera af de större städerna i landets inre.

Bland det mer utmärkande för Kina i våra dagar må nämnas utbredningen af järnvägsnätet, utvecklingen i grufdriften, den snabba förbättringen af det kejserliga postbefordringssystemet, anläggandet af öfver tjugu militärakademier, i hvilka undervisas öfver 4,000 kadetter, det allmänna korståget mot fotbindningen och särskildt det allt märkbarare väl ledda japanska inflytandet. Hvarthelst man ser, är det tydligt, att nya krafter arbeta i det gamla Kina.

Huru mycket man än må glädjas åt reformer, äro dock reformer, där icke folkets *sinne* reformeras, af mycket tvifvelaktigt värde. Det är därför en källa till stor tacksamhet, att under denna framåtgående tid *missionen* blifvit så rikt välsignad af Gud.

Det kan med säkerhet beräknas, att antalet troende i Kina ökats med omkring 50,000 själar sedan den fruktansvärda förföljelsen år 1900. De lif, som då offrades, ha burit icke ringa frukt, och det, som då syntes såsom en förlust för Guds församling, har af honom blifvit vändt i en evig vinst.

Den kristliga litteraturen har äfven under förlidet år erhållit större spridning än någonsin. Sålunda hafva af Brittiska och Utländska bibelsällskapet, Skotska och Amerikanska bibelsällskapen tillsammans sålts 2,306,446 biblar eller bibeldelar. Ännu större betydelse få dessa siffror, om man kommer ihåg, att dessa skriftdelar icke blifvit bortgifna utan sålda. Härtill kommer, att genom Central-Kinas traktatsällskap spridts 2,539,180 kristliga skrifter.

Genom döden har C. I. M. under år 1904 förlorat 13 medarbetare.

Nya arbetare hafva anländt till Kina till ett antal af 63, hvarjämte 3 nya antagits ute på fältet, hvilket gör, att samtliga arbetare inom C. I. M. f. n. uppgår till 828. Detta är den högsta siffra, som hittills uppnåtts, eller 5 flere, än som arbetade i samband med missionen strax före massakrerna år 1900. Af dessa 828 arbetare tillhöra 150 associerade missionssällskap. 331 äro män, 272 ogifta kvinnor, 206 hustur och 19 änkor.

Antalet dop var under år 1904 2,387 emot 1,728 under 1903. Stationerna äro 200, hvartill komma öfver 450 utstationer.

I *gåfvomedel* erhöll C. I. M. sistlidet år omkring 756,000 kr. De direkta behofven på fältet hafva fyllts, trots det att lefnadsomkostnaderna på grund af den västerländska civilisationens utbredning betydligt höjts. Men den strängaste ekonomi har måst iakttagas, och mången önskvärd utvidgning af arbetet har måst uppskjutas.

En glädjande offervillighet bland de kinesiska kristna har ådagalagts särskildt såsom ett svar på Brittiska och Utländska Bibelsällskapets upprop vid dess hundraårsjubileum. På den s. k. bibelsöndagen insamlades 8,460 kr., en för kinesiska kristna i sanning icke liten summa. En allvarlig önskan visar sig äfven mångenstädes bland de infödda troende att hjälpa till med den finansiella bördan inom de församlingar, de tillhöra.

Förstörandet af afgudar blir allt mer vanligt och är i regel en frukt af evangelii framträngande. I en by i Shansi förstörde tjugu familjer sina afgudar. I en annan by voro alla medlemmarne ense om att rifva två tempel och använda materialet till uppförande af ett litet kapell. I en tredje by på tjugu hushåll var det sexton familjer, som skilde sig från sina afgudar. Inom somliga af de andra provinserna lär det knappt gå en vecka, utan att någon kines infinner sig hos missionärerna med sina afgudar, hvilka han bränner och därmed bekänner sin tro på Kristus.

Arbetet bland kvinnor intager ett framstående rum i årsredogörelsen. Sålunda berättas från provinsen Si-chuen, att en kvinnlig missionär på stationen Fu-shuen under 30 dagar mottog öfver 3,000

kvinnliga besökare. I Nang-pu i samma provins besöktes de kvinnliga arbetarne under det kinesiska nyårets första tre veckor af 2,000 kinesiska kvinnor. Ehuru de först kommo blott för att »se sig om», kommo de sedan igen för att »höra ur boken». I en stad i Shensi fingo under en kortare tid öfver två tusen kvinnor lyssna till berättelsen om Kristi död. I en bibelskola för kvinnor i provinsen Chekiang, besökt af 54 kvinnor, bekände 17 sin tro på Kristus. I många städer hafva dessutom de kvinliga missionärerna erhållit inträde i en mängd rika och bildade kinesiska hem.

Besök i Kina hafva förlidet år gjorts af *Mr. W. B. Sloan,* pastor *J. Stuart Holden* och evangelisten *F. Franson.* Jämte det att en mängd stationer besöktes och flera konferenser bevistades, höllo de två förstnämnda åtskilliga möten vid olika sanatorier, där stora skaror af missionärer under den heta tiden voro samlade.

Årsberättelsen slutar med följande ord: Prövningar och svårigheter har det varit och det icke få, men Guds nåd har öfverflödat, arbetet har välsignats och kunnat fortgå, själar hafva frälsats, behof hafva fyllts, frid har bevarats, och utsikter förefinnas för en ännu större och rikare välsignelse. Det ena med det andra kallar oss till ett allt fullare uppgifvande af ande, kropp och själ för att kungöra Kristi outgrundliga rikedomar för dem, som i andlig måtto intet hafva. Må vi med detta mål för ögonen ånyo i ödmjukhet öfverlämna oss själfva åt Gud samt äfven söka allas deras bistånd i bön och kärlek, som önska att påskynda vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, tillkommelse.

†

J. Hudson Taylor.

Kina Inlandmissionens grundläggare och under mer än 40 år dess nitiske ledare fick den 3 juni nedlägga pilgrimsstafven och ingå i den eviga hvilan.

Som vi hoppas i julkalendern, »Hans stjärna i Östern», få införa en biografi öfver denne märklige man, lämna vi här endast ett kort meddelande om hans lif. Han var i Herrens hand ett stort och välsignadt redskap till evangelii utbredande i Kinas inre provinser och utöfvade genom sitt ödmjuka sinne, sitt varma troslif och bönelif ett djupt inflytande öfver otaliga troende. Den vördnadsvärde gamle fick en af sina käraste önskningar uppfylld, den att få sluta sina dagar i Kina, det land, där han bedit, lidit, kämpat och äfven fröjdat sig så mycket. När han t. ex. år 1865 till sitt hemland insände ett upprop om arbetare, och till följd af detta upprop 17 syskon afreste till Kina, var det 11 af landets 18 provinser, som totalt saknade evangelii budbärare. Taylor fick upplefva den dag, då *alla* Kinas provinser öppnade sina portar för evangelium, då blott det sällskap, hvars grundare han var, hade 200 hufvudstationer, öfver 450 utstationer och 828 utländska missionsarbetare. Han fick äfven se, att de stora förföljelserna år 1900, som vållade honom så mycken smärta, fingo till den grad befrämja Guds verk, att församlingen i Kina sedan dess fördubblats med 50,000 själar. När han år 1853 ankom till Kina, funnos endast 350 infödda kristna. Han har således under sin lefnad fått skåda Herrens väldiga gärningar i Kina. Hans välsignelserika lif ändades utan någon föregående sjukdom i staden Changsha i Hunan. Egendomligt nog skulle hembudet nå honom just i den provins, som under åratal varit den mest främlingsfientliga i hela Kina, en provins, för hvilken Kina Inlandmissionen hade arbetat i öfver tjugu år, innan någon station där kunnat öppnas.

Svenska Missionens i Kina 18:de årsmöte

firades Kristi Himmelsfärdsdag i Betlehemskyrkan i Stockholm.

På f. m. höllos föredrag af ordf., kommendör O. v. Feilitzen och missionär E. Folke, hvarjämte sekreteraren Josef Holmgren lämnade meddelanden ur årsberättelsen. På e. m. talade hrr J. Rinman och J. Hedengren. Den senare gladde äfven de församlade med solosång.

Föredragen, kunna vi säga, kompletterade hvarandra. Först betonade ordföranden betydelsen af Kristi himmelsfärd, huru Herren Kristus just såsom den himlafarne visat sig vara konungars Konung, den där äger all makt i himmel och på jord, makt äfven att utgjuta öfver sina tjänare sin Ande och bekläda dem med den kraft af höjden, som de behöfde för att såsom hans sändebud öfver hela världen bära ut det glada budskapet om Guds stora hemlighet i Kristus, att äfven *hedningarne* äro medarfvingar till riket och delaktiga i Kristi kropp.

Missionär Folke skildrade i stora drag, huru Gud gått fram och banat väg för sitt evangelium på det fält, som är Svenska Missionen i Kina tilldeladt, först i Shansi, så Shensi och så i Honan. Missionärernas planer hade ofta korsats, men Herrens planer hade genomförts och det på de mest oväntade och underbara vägar. Vi hoppas, att framdeles i S. L. få delgifva missionens vänner detta föredrag, som så trosstärkande visade, huru Herren alltjämt går *före* de sina, då de äro ute i hans ärenden.

Herr Rinman betonade vikten af, att vi i *hemarbetet* lika mycket som missionärerna ute på fältet få erfara sanningen af de orden: »Kristus verkar intill nu». Vi äro svaga och odugliga, men medan vi verka i det synliga och yttre, står Kristus, den himlafarne, bakom, verkande i det osynliga. Liksom det en gång sades om Josef: »Om än skyttar ansätta, skjuta och förfölja honom, så blir dock hans båge styf, och äro hans händers armar starka genom hans händer, som är den väldige i Jakob», så kan det sägas om Jesu Kristi stridsmän i våra dagar, att våra svaga, ovana, tafatta händer äro inneslutna i den store Gudens, den väldige i Jakob. Detta är hemligheten till, att när bågen spännes och pilen afskjutes, den icke förfelar sitt mål. Guds kraft uppenbaras i vår svaghet.

Så afslutades mötet af herr Hedengren med en kort utläggning öfver orden: »Medan de talades vid och rådgjorde med hvarandra, nalkades *Jesus själf.*» På ett

skönt sätt påmintes om Guds kärlek, uppenbarad i Jesus Kristus och den stora, djupa, underbara källa, som i honom sprang upp på jorden, den källa, där alla synder aftvås, där den fridlöse får frid, den trötte kraft, samt till sist om Guds barns höga uppgift att vara små kanaler, som leda ut de lefvande vattuströmmarna öfver hela den af synden förtorkade och förbrända jorden.

Gemensam middag intogs kl. half 3 på Hushållsskolan 19 V. Trädgårdsgatan. Efter densamma talade herr A. F. Tiselius några till hjärtat gående ord om Gud såsom »hoppets Gud.» Uppmuntrande bref, nyss anlända från fältet, upplästes äfven.

Till vår glädje hafva vi från olika delar af landet hört, att missionsvänner just på Kristi Himmelsfärdsdag voro samlade för att med oss frambära bön, åkallan och tacksägelse för Guds rikssak i Kina.

Från sommarens missionsmöten i Stockholm.

I.

En härlig kallelse.*)

Joh. 15: 15, 16.

Frälsaren säger här till sina lärjungar: »Numera kallar jag eder icke tjänare». De voro i alla fall fortfarande hans tjänare men icke blott tjänare. Namnet tjänare var ett lägre namn än det, som han nu ville gifva dem, namnet *vänner*. På samma sätt gör nu Frälsaren med oss. Han vill hafva vår tjänst men kallar oss på samma gång för vänner. Ja, han kallar oss för *bröder* och *systrar*, och det är ändå mer. Häraf kunna vi lära, i hvilket förhållande han står till oss och vi till honom. Vi äro Herren Jesu vänner, vi äro genom barnaskapet hos Gud hans bröder. En sådan härlighet och ära böra vi tänka på och låta det på alla vis uppmuntra oss att vara honom till behag. Denna tanke, att vi äro Jesu vänner, hans bröder och systrar, är en tanke, som gifver kraft, som helgar hjärtat, som lyfter sinnet uppåt, som gör, att det blir vår *lust* att vandra i hans fotspår.

Med vänner brukar man ju umgås förtroligt, så att man talar om för dem det, som man icke talar om på gatan för hvem som helst och ännu mindre för ovänner. Ja, man hviskar i vännernas öron mycket, som man i förtroende vill låta dem veta. Och nu säger Frälsaren här: »Eder har jag kallat vänner, ty allt, hvad jag har hört hos min Fader, det har jag uppenbarat för eder.»

Och så tillägger han: »I hafven icke utkorat mig, utan jag har utkorat eder.» I hafven icke, vill han säga, utvalt mig till eder lärare och mästare, utan det är jag, som har kallat eder. I hafven icke utvalt mig till eder frälsare, utan det är jag, som har utvalt eder till att frälsas. Det är icke I, som hafven kommit till mig, utan det är jag, som har kommit till eder. Det är icke I, som hafven börjat. Det är ju annars den vanliga ordningen, att den nödställde söker upp hjälparen. Men här är ordningen omvänd. Här är det hjälparen, som kommer och söker upp den nödställde. Det heter icke om Herren Jesus, att han satt hemma och väntade, utan att han gick ut, att han *gick omkring*, gjorde väl och hjälpte alla. Han tänkte icke: »Vilja icke människorna komma till mig, så låter jag dem vara», utan han tänkte: »Vilja icke människorna komma till mig, så går jag till dem». Sådant var hans missionssinne.

Och så utvalde han sina lärjungar och bestämde dem, att de skulle gå ut och bära frukt, och att deras frukt skulle förblifva. Detta syftar nu icke blott på den frukt, som skulle bestå i deras eget helgande utan på den, som skulle bestå däri, att de i hans namn skulle gå ut och samla folk till honom, att de skulle söka upp syndare, såsom han hade gjort, och föra dem till honom, att de måtte finna nåd, få barmhärtighet och blifva frälsta. Här möter oss *missionens* härliga uppgift, icke blott den uppgift, som gäller *missionärerna* utan *hela den kristna församlingen*. Alla äro vi, om vi äro Herrens, satta att vara med och hjälpa till i detta arbete. Ingen gifves det heller, som icke i någon mån och på något sätt *kan* vara Guds medhjälpare. Somliga skola gå ut i hednavärlden såsom missionärer. Det kunna icke alla. Andra skola gå ut i vårt eget land och predika evangelium. Det kunna icke heller alla göra. Men *alla* äro kallade att vara med och hjälpa till, att göra, hvad på dem ankommer genom att bedja, genom att visa sitt intresse och genom att offra af sina ägodelar för att stödja missionens verk. Ingen behöfver säga: »Jag förmår så litet, jag kan ingenting göra». Ingen är så ringa, ingen är så litet begåfvad, ingen är så fattig, att han icke kan vara med och hjälpa till. Hvarje troende får räkna sig in i detta Frälsarens ord: »Jag har satt *eder*, att I skolen gå och bära frukt.» Huru *långt* du skall gå, det blir en annan sak. Du behöfver kanske icke gå långt. Andra få gå längre än du och andra åter ännu längre. Men alla äro vi satta till att gå och bära frukt och hjälpa till. Det vore ju förskräckligt, om du, som bekänner Herren Jesu namn, icke på den yttersta dagen skulle hafva vittnesbörd af någon människa, att du på något sätt varit med och hjälpt till att draga andra till Jesus Kristus. Nej, vi skola icke kasta allt på missionärerna och säga: »*De* skola missionera.» Och vi skola icke kasta allt på predikanterna och säga: »Vi betala dem, och *de* skola göra det.» Nej, vi skola alla vara med och säga: »O, Herre Gud, min himmelske Fader, eftersom din Son satt mig, att jag skall gå och bära frukt, så gif mig också din Ande och nåd att *kunna* göra detta!» Amen.

*) Utdrag ur lektor P. Waldenströms inledningsföredrag vid Sv. missionsförbundets årskonferens.

Brefafdelningen

Haichow den 20 mars 1905.

Kära missionsvänner!

»Och han fick se ett fikonträd vid vägen och gick till det och *fann intet annat än löf*», Matt. 21: 19.

»*Intet annat än löf.*»

Månne Herren finner frukt hos mig och dig? Länge tog Herren mig afsides — fyra månader. Han

förde mig ut i *öknen* för att få tala till mitt *hjärta*. Lofvadt vare hans namn!

Under min långa sjukdom har jag fått röna mycken kärlek och hjälp från olika håll. När jag i slutet af september i fjol hade blifvit hemförd från grottorna till vår station, infunno sig dagen därefter alla de troende kvinnorna för att hälsa på mig. Hvar och en medförde någon gåfva, såsom drufvor, äpplen, ägg m. m. sådant, som de trodde jag tyckte om, och som de köpt för sina fattiga styfrar. Medvetandet om deras enträgna och innerliga förböner styrkte och uppmuntrade mig under lidandet och gaf mig det vissa hoppet, att Herren skulle göra allt väl i sin tid. De svenska syskonen bistodo också troget mig och de mina. Det är så stort att veta, att Jesus räknar det såsom gjordt åt honom själf. »Ty - - - jag var sjuk, och I besökten mig.» Matt. 25: 34, 36. Ibland riktigt ömkade jag mig öfver kvinnorna, emedan de under denna tid fingo så ringa tillsyn, men jag fick kasta äfven detta bekymmer på *honom*, som har *omsorg* om oss alla. »För dem, som älska Gud, *samverkar allt* till det *bästa*», och kanske de genom beröfvandet af mänskligt stöd blifvit mer rotade i Kristus. Under två föregående år ha vi haft bibelkurs för dem under årets första månad; i år var jag för klen därtill. Syster Fredrika Hallin åtog sig då godhetsfullt att undervisa dem några dagar, och de genomgingo därunder en del af Apostlagärningarna, hvilken bok de förut ej läst. Min man höll samtidigt bibelkurs för männen. Första veckan var missionär A. Berg honom behjälplig. Werner Wester, som nu är stationerad i Haichow, hade hvarje afton sångöfning med dem. Det var verkligen uppfriskande att lyssna till deras kraftiga, lifliga sång. I går hade jag den stora glädjen att åter få samla kvinnorna till ett litet möte. »Sade jag dig icke, att, om du trodde, skulle du få se Guds härlighet?» (Joh. 11: 40,) voro de ord, vi tillsammans betraktade. Herrens närvaro präglade stunden, och en blind gummas bön mot slutet om att få se Guds härlighet tycktes vinna genklang i allas hjärtan. En mycket fattig änka från en by en fjärdingsväg härifrån, som just sista tiden börjat komma till våra möten och nyligen förlorat sin ende son, hennes ålderdomsstöd, grät mycket, när hon hörde berättelsen om Lasarus. Det var måhända mest vid minnet af sin döda son, men nog synes det, som om hon på allvar börjat söka Gud. Viljen I icke ihågkomma henne i edra böner?

Ett par af våra varmhjärtade kinesiska bröder kommo en dag under nyårshelgen och förklarade, att de ämnade sig ut på stadens gator för att predika. Broder Wester följde med och spelade. Emellertid väntade en ganska stor pröfning den ene af dessa Herrens tjänare. Vid hemkomsten till sin by samma kväll fann han, att en större uthuslänga, halmstackar och annat foder samt ett mindre hus, där han på senare tiden brukat samla de för kristendomen intresserade till en liten aftonskola, blifvit lågornas rof. Huru elden uppkommit, är ej bekant, men det tros, att mordbrand föreligger. Grannarne sade smädande: »Kunde inte din Gud bevara din egendom?» Jag frågade en af mannens bekanta, huru han varit till mods, och fick till svar: »Hans hjärta har frid». I dag är han tillsammans med en kamrat åter ute på en marknad i östra förstaden och bjuder syndare till lefvande Gud. Det är så kärt att se, huru en och annan sålunda själfmant begifver sig ut för att uppsöka de förlorade. De kommo först hit för att få traktater samt missionens skottkärra med tillhörande små bänkar och bord och skjutsade så i väg, då jag råkade få se dem.

I opieasylen, som öppnades förliden höst, ha hittills blott några få sökt inträde. För närvarande vistas där en man, som beder mycket, och det är just ett godt tecken. De kvinnliga patienterna måste jag ha tillsyn öfver. Två äro nu under behandling, och min bön är, att Herren måtte lösa deras bojor och försätta dem i Guds barns härliga frihet. Bedjen ock I därom, kära missionsvänner! En liten gosskola med elfva elever är i gång. Af brist på medel höll den på att stängas i år, men så fingo vi några tael och fortsätta nu i Jesu namn under förhoppning om bättre tider. — Jag kan ej förtiga Guds stora godhet mot oss, i det han den 20 sistlidne november gaf oss ännu en son: Karl *Ivar* Johannes. Den lille växer, är frisk och snäll. Vår äldste gosse har börjat lära sig läsa. Fröken Ida Andersson, min kära kamrat i arbetet, har rest ut på en månads tid och kommer därunder att besöka några af de andra missionsstationerna. Hon behöfde så väl ombyte och hvila efter det trägna och kärleksfulla tjänandet hos oss. Innan hon for, tog hon sin 2:dra examen i kinesiskan och fick höga betyg.

Slutligen ber jag att få uttrycka min och de minas *hjärtliga tacksamhet* för de många och kära julgåfvorna. Gud välsigne hvarje gifvare och de älskande händer, som ombesörjt deras afsändande!

Våren härmed storligen hälsade från oss alla!

Jesu ringa vittne

Hilma Tjäder.

* * *

Tongchow-fu den 29 mars 1905.

Älskade missionsvänner!

Just i dagarna har ett halft år gått, sedan vi kommo hit, min man och jag, och med skäl kunnen I tycka, att vi denna tid varit tystlåtna. Dock, tiden tycks *ila* framåt. Blott att sätta sig in i de nya förhållandena och plikterna har tagit tid.

Ej utan fruktan var det, vi mottogo förslaget att upptaga arbetet här, där så erfarna missionärer som syskonen Bergs så länge stått. Och skulle vi tagit upp den bördan ensamma efter endast 2 års vistelse härute, hade den helt visst blifvit för tung. Men nu var broder Hugo Linder villig att taga ledningen af det hela och systrarna A. Erikson och J. af Sandeberg glada att stå kvar på sina poster här, och då tedde det sig ju på annat sätt. Så flyttade vi i slutet af september förra året in i August och Augusta Bergs forna hem, där vänliga händer redan något ordnat för oss. Vi kände oss snart hemma och upptagna med den mångfald af plikter, som komma på den gifta missionärens lott. Och så gick hösten fort. Ett kort besök fick jag göra ute på landet hos en liten grupp intresserade. Den öfriga tiden har jag varit hemma, då våra små skolflickor kräft tillsyn och undervisning — ett kärt arbete, som jag tackar Gud för.

Under julen hade vi bokstafligen huset fullt af folk — ej utländingar utan kineser, trots att vi ej särskildt inbjudit någon. Men det föll sig så, att just vid den tiden uppehöllo sig här åtskilliga opiepatienter och en del bibelförsäljare och tältpredikanter, och så voro vi en hel skara, som samlades kring julträdet och fröjdades åt budskapet

om honom, som kom att frälsa syndare. Skolflickor, tjänare och gäster — tillsammans uppgående till omkring ett 40-tal — alla syntes de af hjärtat instämma i en af kinesernas favoritsånger: »Hör, hör, hör, änglarna sjunga med högan röst», och alla tycktes så glada åt de små gåfvor, vi delade ut, och genom hvilka vi så gärna ville för dem peka på den *stora gåfvan*, som vi så ofta bjudit dem att taga emot.

Strax efter julhelgen hade vi två dagar å rad eldsolycketillbud här på stationen, det senare ganska allvarsamt. Det var endast Guds stora nåd, att det inträffade midt på ljusa dagen. Hade samma sak inträffat nattetid, hade, mänskligt att se, både vårt hem och våra tillhörigheter lätteligen blifvit lågornas rof. Prisen med oss Herren för hans beskydd och omvårdnad!

På nyåret voro min man och jag ensamma i 3 veckors tid, medan de öfriga öfvervoro konferensen i Yuncheng. Till det kinesiska nyåret, som i år inföll den 4 februari, voro vi åter fulltaliga och kunde börja planera för vårens arbete. Det kinesiska nyårets första vecka hade vi här såsom i hemländerna särskilda bönemöten för hvarje kväll, en sed, som nyligen införts i våra kinesiska församlingar och som, efter hvad vi redan förnummit, halt välsignelse med sig, om ej så mycket utåt — jag tänker på, hur dessa böneveckor hemma ofta resultera i väckelser — så dock inom de troendes och sökarnes egen lilla krets. Vi kände Guds Ande ibland oss.

I slutet af februari återvände skolflickorna, hvilka strax före det kinesiska nyåret erhållit några veckors ferier. Vid samma tid hölls här på stationen en bibelkurs för män; senare har en dylik hållits för kvinnor å vår utstation Tongkuan. Just nyss ha en del opiepatienter utskrifvits — den andra afdelningen under vinterns lopp — och nu se vi framåt mot vårens stormöten. De skola hållas på olika ställen i distriktet, emedan genom en sådan anordning vidare kretsar kunna nås, än om alla troende och sökare inom hela distriktet inbjödes att fira stormöte här. Några dopkandidater finnas, däribland några kvinnor här i staden, som på senare tiden gjort oss mycken glädje och just i dagarna erhålla särskild undervisning för att göras mer bekanta med kristendomens hufvudsanningar. Bedjen för dessa, att de må varda behållna i enfalden i Kristus och verkligt brinnande och skinande ljus i sin omgifning!

På tal om böneämnen skulle jag så gärna vilja föreslå eder, kära missionsvänner, att på edra bönemöten särskildt frambära *våra tjänare* inför Gud. Det har så särskildt blifvit lagdt på mitt hjärta sista tiden. De komma vanligen till våra missionsstationer utan eller ock med ganska litet begrepp om vår lära; men i och med det att de bli antagna som tjänare hos oss, tillhållas de att läsa våra böcker, att alltid vara med vid de dagliga morgon- och aftonbönerna samt vid de söndagliga gudstjänsterna. Med ett ord: de komma på ett alldeles särskildt sätt under Guds ords inflytande och dessutom under ett kristligt umgänges inflytande. Man skulle ju vänta, att *de* förr än andra hedningar skulle få klara begrepp om kristendomen och med hjärtat omfatta den, men vi ha tyvärr exempel på sådana, som gått ibland oss flera, flera år och ändå ej visat tecken till verklig sinnesändring. Vid tanken på sådana svider hjärtat, helst när man vet, att allt, hvad de höra och se, måste verka förhärdande, när det ej får åstadkomma bättring.

Viljen I ej komma ihåg sådana med förbön?

Erfarenheter af motsatt art ha vi ju ock, pris ske Gud, för ögonen, och hur gläds man ej att spåra ett uppvaknande hos sådana, som kanske för endast några månader sedan kommo till stationen såsom fullkomliga hedningar! Så t. ex. mötte mig en glad syn, då jag i förra veckan en eftermiddag kom ut på köksgården. Där sutto nämligen tre af våra mera nykomna män, alla med uppslagna Testamenten framför sig, ifrigt letande sig fram bland de krångliga skrifttecknen. Ja, så är det vi önska, att våra tjänare skola använda sin fritid, och varm och innerlig är vår bön för dem, att de under sådana stunder må få se undren i Guds lag.

Ännu ett annat exempel af glädjande art. En af dessa ofvan nämnda män, fastän själf ej omvänd, endast, så långt vi kunna förstå, drifven af ett vaknande begrepp om äktheten af vår lära, kom igår och frågade, om han ej kunde få köpa några exemplar af vår s. k. katekes (ett litet häfte, hvari det viktigaste af den kristna läran enkelt är framställd i frågor och svar) och gå ut med dem till en by, ett stycke från staden, där han hade flera goda vänner. »De förstå ej läran», sade han, »men hur skola de kunna förstå, när de ej känna till den?» »En af dem», slutade vår man, »har varit här en gång, men, som jag är rädd, han då ej fattade mycket, ville jag så gärna gå och berätta litet mer för honom.» Att vi gladdes åt hans förslag, faller af sig själft, om ock i glädjen alltid blandas någon fruktan, ty är det fara för en nykristen att lida skeppsbrott i sin tro ute bland för Herren främmande kamrater, så är det helt visst ännu större fara för en ännu ej omvänd att, kanske bland hånande vänner, söka sprida kännedomen om den lära, af hvilken han själf ej fattat mer än det ytligaste. Bedjen ock för denne man, när I ihågkommen oss och arbetet på denna station! Tack för troget bistånd och förbön i det förflutna! Vi glädjas att få påräkna detsamma äfven för dagar, som komma, och se med hopp fram till den tid, då vi tillsammans *skola* skörda, *om vi ej förtröttas*.

Med hjärtliga hälsningar från oss alla! Vi äro, Gud ske lof, alla friska och krya samt lyckliga i vårt arbete.

Eder i Herrens tjänst

Inez Bölling.

Utdrag ur bref.

Fröken Jane af Sandeberg skildrar i ett nyligen anländt bref, som utrymmet tyvärr icke tillåter oss att mer än delvis intaga, *påskdagen* på utstationen Hsia-i.

»Vittnesbördsmötet på kvällen», skrifver hon, »var det bästa af allt. Under dylika möten, då flera af de troende yttra sig, kan man kanske bättre än annars märka, till hvilken andlig ståndpunkt församlingen i sin helhet hunnit. Efter en sång uppmanade hr Linder bröderna att med några få ord vittna om hvad Herren varit och gjort för dem, eller att berätta om någon särskild hjälp och bönhörelse. Evangelisten Kao reste sig först. Han ville vittna om Guds särskilda hjälp med afseende på detta möte och påminna om huru han i allt hört bön och beredt utvägar. »Hvad mig själf angår», sade han, »är det en sak, som Gud talat med mig om. Då jag

är på mina resor i distriktet, antingen bort eller hem, beder jag under vägen, att Herren må låta mig möta bröderna *i glädje,* att icke oro och omsorger må hindra oss att glädjas tillsammans inför hans ansikte.» — »Hvad jag under detta möte särskildt haft välsignelse af,» säger en annan, »är lärdomen i Es. 6: — om *orena läppar.*» En tredje påminner om huru djäfvulen ofta frestar oss, sedan vi blifvit välsignade till våra själar, ja, t. o. m. efter vårt dop. Jesus själf drefs ju efter sitt dop ut i öknen och frestades af djäfvulen. Men vi vinna seger genom att förtrösta på Herren. — En af de mer erfarna och begåfvade männen påminner om huru vi bedja mycket och tacka litet. På uppmaning af mötets ledare reste sig nu alla och förenade sig i tack till Gud. Härpå följde ett par vittnesbörd om Guds ingripande och hjälp i timliga ting. Vår kära bibelkvinna uppmanade oss med anledning af något, som hon genomgått, att förtrösta på Herren, som kan gifva frid under alla förhållanden. Det börjar blifva sent, men barberaren Lang har rest sig, och vi glädjas att höra honom prisa Gud, för att han fått mod och nåd att stänga båda sina butiker på söndagen. Vi veta, att detta icke varit en lätt sak, och när han därför säger, att »det icke är svårt», få vi en ny påminnelse om att »det är kärleken till Gud, att vi hålla hans bud, och att hans bud icke äro tunga.»

Jag tror många kände detsamma som ledaren, då han sade, att vi visst skulle vilja sitta uppe halfva natten för att höra mer, men att vi nu måste skiljas, emedan klockan var half 11 och somliga skulle bryta upp tidigt följande morgon. Vi reste oss nu och sjöngo en af kinesernas favoritsånger:

»Jag vill följa dig, o Jesus,
Ty ditt blod du göt för mig.
Fast man vill mig städse hindra,
Jag ändock vill följa dig.»

Under det jag skrifver, märker jag, att jag glömt att tala om den stilla, ljufliga stund, då vi tillsammans firade Herrens nattvard och påmindes om hans kärlek in i döden. Ja, det var i sanning en rik och lycklig dag, en sådan, som gör, att man »tackar Gud och fattar mod» för nya strider.

Morgonen därpå foro vi hem. Hr Linder stannade emellertid kvar, och när han sedan kom, hade han goda nyheter med sig. På församlingsmötet hade särskildt frågan om odling af opium varit före. Många, som icke själfva bruka opium, så det på sina åkrar, emedan det är så mycket mer inbringande än säd. Nu hade ett par af sökarna lofvat att rycka upp det sådda. Ja, en hade begifvit sig direkt ut på fältet och kom tillbaka med uppryckta plantor. Må Gud gifva honom nåd att fullborda sitt beslut! Denne mans hustru var förra sommaren hos oss på bibelkurs i Tongchow. Hon visste, när hon kom, intet om Herren och hans ord. Nu återfann jag henne som en ifrig, vaken sökare, som lärt icke litet och t. o. m. föreslogs till dop. Alltså, kära missionsvänner, låtom oss hålla ut, *ty vårt arbete är icke fåfängt,* äfven om det mången gång ser så ut.

Kanske nå dig dessa rader på någon plats, dit Herren fört dig undan för att hämta välbehöflig hvila och vederkvickelse. Något större, mer ansträngande arbete för Herrens rikssak kan du icke göra, men vår älskade Herre tager med glädje emot äfven de ringa bevisen på sina barns kärlek. Förlåter du, om jag föreslår dig några sådana små tjänster — alla behöfva det säkerligen icke, men kanske några göra det. Öfverväg, om du ej kan göra något af detta:

1:o) Göra ett arbete för höstens missionsförsäljning.
2:o) Läsa en bok om missionen.
3:o) Tala med dina vänner om missionen.
4:o) Skrifva ett bref till någon missionsarbetare.
5:o) Dagligen bedja för missionen.

»Gör, hvad dig för handen kommer, och
Gud skall vara med dig.» 1 Sam. 10: 7.

Strödda meddelanden.

Svenska Missionsförbundets 27:de verksamhetsår har nyligen afslutats.

Såsom förut bedrifves mission i *Kongo, Kina, Kinesiska Turkestan, Kaukasien, Persien, Petersburg, Nordafrika* samt bland skandinaver och sjömän i West-End i *London* och i *Sunderland.*

På det största af dessa missionsfält, *Kongo,* är missionärernas antal 40, 23 män och 17 kvinnor, de infödda medarbetarnes 65, (däraf 1 kvinna), stationernas 7, utstationernas 59, församlingsmedlemmarnas 1,440, skolornas 73, de undervisade männens och gossarnes 1,091, kvinnornas och flickornas 712 samt söndagsskolbarnens 712. Antalet döpta har under året varit 184. Att de infödda troende alltmer börja inse vikten af att stödja arbetet, synes däraf, att de själfva genom kollekter insamlat kr. 1,150: 90.

På det näst största missionsfältet, *Central-Kina,* hafva missionärernas antal varit 23,. 11 män och 12 kvinnor, de infödda manliga medhjälparnas 22, bibelkvinnornas 4, stationernas 5 med 15 utstationer, församlingsmedlemmarnas 351, skolornas 10, skolgossarnas 148 och skolflickornas 86. Under året hafva 90 dop förekommit. Gåfvomedel, insamlade af de troende, hafva uppgått till kr. 698: 23. Af missionärerna ha under året behandlats 2,875 sjuka.

Samtliga antalet af missionsarbetare på Sv. Missionsförbundets olika fält och stationer uppgår till 102. Inkomsterna förlidet år uppgingo till kr. 340,582: 56.

Evangeliska Fosterlandsstiftelsen har i redogörelsen för sitt 49-de verksamhetsår meddelat med afseende på den *utländska* missionen, att sådan i likhet med under föregående år bedrifvits dels såsom hednamission i *Indien* och *Ostafrika,* dels såsom sjömansmission i åtskilliga utländska hamnstäder.

På det *ostafrikanska* fältet verka 43 svenska missionsarbetare, 22 män, af dem 15 ordinerade, och 21 kvinnor, af dem 11 gifta, samt 48 infödda, af dem 4 ordinerade och 3 kvinnor. Församlingsmedlemmarne äro 878, af dem 369 nattvardsberättigade. Skolorna äro 30 med 637 lärjungar. Under året hafva 86 erhållit dopet.

På det *indiska* fältet finnas f. n. 50 svenska arbetare, 22 män, af dem 17 ordinerade, och 28 kvinnor, af dem 15 gifta, samt 65 infödda arbetare, 45 män och 20 kvinnor, 1,076 församlingsmedlemmar, af dem 529 nattvardsberättigade, 2 barnhem med tillsammans 401 barn, 22 skolor med 766 lärjungar, 482 manliga och 284 kvinnliga samt 503 söndagsskolbarn. Under året ha 74 upptagits genom dop.

Sjömansmission bedrifves af 11 missionsarbetare, af dem 7 ordinerade, i 8 hamnstäder: Liverpool, Boston, Marseille, Grimsby, Hamburg, Lübeck, Melbourne och Bremerhafen—Bremen.

Missionens inkomster för den yttre missionen uppgingo förlidet år till kr. 409,588: 22.

Familjenotiser.

Tre förlofningar, ingångna på fältet, hafva vi denna gång att meddela, nämligen mellan:

Fröken *Sigrid Bengtsson* och *mr Hector Mc Lean*, en amerikansk missionär, tillhörande C. I. M.

Fröken *Marie C. Bordson* och missionär *Hugo Linder*,

Fröken *Jane af Sandeberg* och *d:r G. Whitfield Guinness*.

För S. M. K:s. missions- och bönekretsar

Tacksägelseämnen: Att fru H. Tjäder blef återställd efter sin långvariga sjukdom (sid. 60), att Gud bevarade våra syskon i Tongchow-fu vid de hotande eldsolycks-tillbuden (sid. 62). För att arbetet icke är fåfängt (se våra systrars bref).

Böneämnen: Den i H. Tjäders bref omnämnda änkan liksom opieasylpatienterna och gosskolan (sid. 61). För dopkandidaterna i Tongchow-fu, missionärernas *tjänare* samt den af fru Bölling särskildt nämnda kinesen (sid. 62). För de af frk. af Sandeberg omtalade sökarna i Hsia-i.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" från den 24—31 maj 1905.

N:o.			Kr. Ö.	Kr. Ö.
	Transport fr. d. 23 maj		4,641: 66	
434.	Gm A. H., Köping		1: —	
435.	Från syfören. i Lernbo gm E. H.		20: —	
436.	» Kinamötet i Figeholm, d. 21/6 gm M. K.		11: 50	
437.	»Tackoffer», B. E., Stockholm		5: —	
438.	»Herren förser»		10: —	
439.	A. K—gs sparbössa gm E. S., Jönköping		6: —	
440.	E—ms sparbössa gm d:o d:o		5: —	
441.	H. E—m gm d:o d:o		10: —	
442.	Till E. O. Beinhoffs underhåll gm P. W.			
	Örebro K. F. U. M:s missionskrets	48: 28		
	Norrköpings d:o	75: —		
	Gefle d:o	100: —		
	Stockholms d:o	100: —		
	Malmö d:o	50: —		
	Karlskrona d:o	24: 85		
	Hernösands d:o	7: 68		
	Helsingborgs d:o	40: —	445: 81	
443.	Sparbössemedel från söndagsskolan i Brummerska skolan		50: —	5,205: 97

Till särskilda ändamål:

433.	Medlemmar af K. F. U. K:s syf. för Kinamissionen i Gbg till Manoas broders underhåll		65: 35	65: 35
	Summa kronor för maj			5,271: 32
	Summa kronor under jan.—april			26,798: 12
	Under jan.—maj			32,069: 44

För juni månad:

444.	Onämnd vid årsmötet i Betlehemskyrkan	1: —	
445.	I. L.	25: —	
446.	En liten gåfva från ett par vänner i W.	10: —	
447.	K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, gm A. R. till J. Böllings underhåll	100: —	
450.	Ps. 50: 14, 15	300: —	
451.	H. B., Stockholm	26: —	
452.	Skärfsta syf. gm E. G., Sollefteå	170: —	
453.	Sparbössemedel fr. Ånge gm J. F. D.	17: —	
456.	Gm S. A., Brodderud, Hassle kristl. ungdomfören. 10 kr. Insaml. d. 1 juni 10 kr., S. A. 3 kr.	23: —	
457.	Vesta syf. sparbössa 4: 50. Rabatt å tidn. och kalendern kr. 3: 50	8: —	
458.	A. D—m, Kristdala	10: —	
460.	S. T., Sörby	25: —	
461.	Sparbössemedel fr. onämnd	7: 78	
462.	G. R.	10: —	
463.	Vid en offeraften för S. M. K. gm L. H., Norrköping	50: —	
464.	Onämnd, Visby	3: —	
465.	Möja mfg vid en kaffefest gm C. E. P.	25: —	
466.	Fr. Kinavännerna i Frödinge gm L. K.	35: —	
467.	Bidrag till frakt för jullådorna gm M. K.	17: —	
469.	A. D., Jönköping	5: —	
470.	A. Ö., Stockholm	10: —	
471.	Till Frida Prytz' underhåll af Daggryningen i K. M. A.	400: —	
472.	Till minne af en missionsvän, H. R.	25: —	
473.	I. F. Till Jane af S—s underhåll	600: —	
474.	I. F.	500: —	
475.	»Herren förser»	10: —	
476.	K. H., Dufbo	5: —	
477.	Af Onämnd gm C. O. K., Linköping	5: —	
478.	K. O. A., Finspong, till Anna Eriksons underhåll	50: —	
479.	Från syf. i Ryd, Mulserud, gm E. S.	75: —	
480.	Kollekter vid s. k. Kina-aftnar i Ytterlännäs prästgård gm H. B.	19: 25	
482.	Kollekt vid Kinamötet i Fårbo d. 18 juni gm M. K.	9: 33	
483.	Skolbarnens askar, gm O. Å., Öfverum	7: 27	
484.	J. gm d:o d:o	1: 50	
485.	Kollekt i S—sjö gm d:o d:o	5: —	
486.	Odensvi syf. gm E. B.	10: 40	
487.	Från F. P. S. gm M. B., Ödeshög	2: —	
488.	A. B. och O. C., Kristiania	70: —	
490.	Tackoffer	125: —	2,797: 53

Till särskilda ändamål:

448.	Till skolan i Tongchow-fu fr. Daggryningen i Skellefteå gm Daggryningen i K. M. A.	360: —	
449.	Till d:o gm Daggryningen i K. M. A.	140: —	
454.	Till skolfonden gm M. K., Askaremåla	7: 17	
455.	E. U. till infödd evangelist i Berglings distrikt	50: —	
459.	Till infödd evangelist af S. T., Sörby	150: —	
468.	Kollekt i Hanshult d. 11 juni gm L. K., skolfonden	3: 65	
481.	Till bokfonden gm H. J., Upsala	50: —	
489.	L. H. och I. G., Kristiania, till M. Stålhammar för Kitasaos underhåll	75:	
491.	Tackoffer till evangelist i Hancheng	75: —	910: 82
	Summa kronor för juni		3,708: 35
	Summa kr. för jan.—maj månader		32,069: 44
	Under jan.—juni månader		35,777: 79

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Vår Gud är i himmelen, allt hvad han vill, det gör han.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1905.

10. Årg. AUGUSTI 1905. Pren.-pris ½: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Från Rev. J. Hudson Taylors begrafning i Chinkiang den 9 juni 1905.

Innehåll:

Hjärterannsakning. — Från sommarens missionsmöten. — Daggryning i Kina. — Från Mr J. Hudson Taylors begrafning. — Brefafdelningen. — Högtidsskaran växer. — S. M. K:s missions- och bönekretsar. — S. M. K:s höstmöte. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Hjärterannsakning.*

Af J. af Sandeberg.

Hes. 36: 25—30.

I.

Det budskap, som Gud i dag gifvit mig, är fullt af nåd. Men innan man kan mottaga nådelöften, måste man erkänna sig behöfva dem, och därför ligger det en anklagelse i själfva löftena. Såsom en åklagare kommer jag då i Guds namn till dig; inför en domstol vill jag föra dig fram till *rannsakning*. Innan vi gå att granska och rannsaka vårt arbete, våra arbetsmetoder och våra kinesiska medhjälpare, låtom oss rannsaka oss själfva, eller rättare låta Gud göra det. Han, som har ögon såsom en eldslåga, han känner dig alltigenom. Han kallar sig ock »den, som rannsakar hjärtan», Rom. 8: 27. Låtom oss då samlas till hjärterannsakning inför Gud och hans ord, som är

en domare

öfver hjärtats uppsåt och tankar. Vill du, min broder och syster, stiga ned till den anklagades bänk i dag och låta Guds ord utrannsaka och döma dig? Huru skall du då komma inför din domare? — Var *stilla* och låt honom tala till slut! Den, som ej i sitt inre är stilla, kan ej mottaga Guds ord. Den sjuka måste ligga stilla under kirurgens knif; men då vår himmelske läkare nalkas oss med ordets tveeggade svärd, vill han icke hafva någon sömnens stillhet utan en vaken, bidande, lefvande stillhet. I en sådan hjärtestillhet uppenbarar sig Gud, där lär han dig, hvad *du* är, och ännu mer, hvad han är.

Var ödmjuk! Kom med ett mjukt, böjligt sinne inför din Gud! Försvara dig ej, ursäkta dig ej, — böj dig! Om din Mästare, orättvist anklagad, kunde inför sina domare stå tyst och icke upplåta sin mun, huru mycket mer bör då icke du göra det, när du i all din skuld och brist kommer inför honom, som är »hela jordens domare». Kom *ensam* inför Herren, ställ dig liksom isolerad! »Kvinnan blef lämnad allena och Jesus med henne.» Se bort från människor! *Nu* skall du höra Guds röst — snart nog sänder han dig åter ut till dem. Den anklagade står ju oftast för sig själf, afsides ifrån andra. — Så kan du, ehuru till det yttre omgifven af människor, liksom isolera dig i ditt inre. Rikta ditt hjärta mot Gud, lyft upp din blick, lyssna till hans stämma!

Var förtröstansfull, ty du känner ju domaren och vet, att han älskar dig. Han vill intet hellre än låta domen öfver ditt hjärta, ditt lif, ditt arbete gå till seger. Han *skall* föra den till seger. På hans högra sida sitter din hjälpare,

din sakförare,

som manar godt för dig. Och i ditt hjärta finnes en annan hjälpare, Guds Helige Ande, som beder för dig med outsägliga suckar. Så lyft ditt hufvud upp och vet, att då sanning växer upp från jorden, blickar nåd ned från himlen. När du gifver sanningen rätt i ditt hjärta, skall Guds nåd öfverskygga dig. —

I denna text möta oss fyra anklagelser. Profeten talar om 1) ett orent hjärta, v. 25; 2) ett hårdt hjärta, v. 26; 3) ett olydigt hjärta, v. 27, och 4) ett otillfredsställdt hjärta, v. 29.

Det orena hjärtat.

»Huru länge skall det ännu dröja, innan du varder *ren?*» Jer. 13: 27. Så klagar Herren Gud öfver den utvalda staden. All dess synd och last hade han *sett*. Här talar han om alla Israels barns orenheter och alla deras afgudar, och dock var det ett folk, som fått det stora budet: »du skall inga andra gudar hafva för mig.» Men kunna dessa ord gälla oss? Vi hafva ju tvagit oss rena, vi hafva ju blifvit helgade, vi hafva ju blifvit rättfärdiggjorda genom Herrens Jesu Kristi namn och genom vår Guds Ande? Ja, sådan är vår ställning i det himmelska i Kristus, men hurudant är vårt tillstånd i det dagliga lifvet? Må vi låta vår helige Herre och Mästare rannsaka oss! Må vi hvar och en öppna hjärtat för honom. »Dina orenheter!» Du har kanske icke några yttre orenheter, men hur är det med ditt hjärta, dina tankar, din fantasi, dina bevekelsegrunder, äro de rena? Har du ingen ovänlig tanke mot någon broder eller syster? Förlåter du, såsom Gud förlåter? Han *kommer icke mer ihåg* våra synder. Hyser du ingen hemlig afund, då någon annan blir mer uppskattad och älskad än du? Har du ingen usel känsla af belåtenhet, då planer, som du ej gillade, misslyckas för dem? Fram i ljuset med allt!

Låt domen gå öfver dig!

Huru är det med ditt tankelif? Hvad sysslar dina tankar med under de många ensliga vandringarna och färderna härute? Frestaren nalkas — står du honom emot? O, huru lätt vi frestas att drömma om stora ting för oss, ej för Gud allena, att smeka vår egenkärlek, att bygga, så att säga, på Guds tempel med ena handen men stora luftslott åt oss själfva med den andra. Röra sig icke tankarna kring detta: »*mitt* arbete, *min* framgång, hvad jag gjort och vunnit»? Själ, huru länge skall det dröja, innan du varder ren? Vårt arbete är väl stort och härligt, men hur är det med våra bevekelsegrunder? Man *kan* frestas att arbeta, emedan man vill, att ens kamrater skola hafva goda tankar om en eller för att vinna popularitet bland folket och få namn af att vara »en nitisk arbetare» m. m. Man kan löpa åstad till en tjänst, som synes, då Gud ville hafva

en tjänst, som icke synes.

O, må han ej om oss få säga: »Jag har icke sändt dem; *likväl* löpa de!» Äfven i vår inbördes brödrakärlek måste vi vara *rena*, »älska hvarandra

* Föredrag vid konferensen i Yuncheng den 10:de jan. 1905.

innerligt af ett *rent hjärta.*» Må Gud gifva oss nåd att älska innerligt men också heligt och rent! Således ingen vänskap mellan två, som utesluter en tredje, inga förtroenden, som kunna skada en annan, intet sjukligt beroende af andra och icke heller någon afskildhet, slutenhet, som är »sig själf nog» och tycker sig ej behöfva bröderna. Här äro faror till höger och till vänster, men vår Gud kan bevara oss på »det rättas stigar». Det rena hjärta, som han skapat, kan genom hans andes kraft både tänka rent och älska rent. Ja, — äfven tala rent. Och nu komma vi till våra läppar. Äfven här måste vi taga ut löftet: ifrån *alla* edra orenheter skall jag göra eder rena.» Har du sett, att du för att vara ett Herrens vittne måste hafva rena läppar? Har du sett ej endast, att du är oduglig, oskicklig, — det är en läxa, som man jämförelsevis snart lär sig, — utan att du är

ovärdig?

Det finnes väl knappt någon missionär, som ej har särskildt heliga minnen från Esaias 6:e kapitel. Hans egen sändning var ett litet återsken af profetens, men det finnes nog djup i detta kapitel, som vi icke lodat än. Läs det om igen, men läs det 5:e kapitlet först! Där skådar Esaias sitt folks synd och ropar ett sexfaldigt »ve» öfver denna synd, — kärlek till jordiska ägodelar, v. 8; till nöjen och njutningar, v. 11; förakt för Gud och samvetets röst, v. 18; förvrängning af rätt och orätt, v. 20; självklokhet, v. 21, och orättfärdighet v. 22. Profeten har sett människorna i deras värld, och skärande verop komma från hans upprörda sinne. Huru olika är det ej i det 6:e kapitlet. Där får han se Herren i hans helighet och härlighet; där får han se änglarnes tillbedjan och höra deras lofprisande. Nu tränger åter ett verop öfver hans läppar, men det är ett

verop öfver honom själf.

»Ve mig, ty jag är en man med orena läppar!» Han ligger i stoftet, han känner sin orenhet och ovärdighet. Gud gifver rening och utrustar honom så att på nytt sändas ut till folket. Väl talar han ännu ord af dom och straff, men äfven ord af outsäglig ljuflighet, tröst och upprättelse. Hafva vi gått igenom denna erfarenhet? Huru lätt går det ej att ropa »ve» öfver synden omkring oss, öfver kinesernas falskhet, penningbegär och orenhet! Först måste vi dock ropa ve öfver oss själfva och af Herren undfå renade läppar. Då kunna vi blifva hans rätta vittnen, som tala sanning i kärleken och hafva kärlek i sanningen.

Må vi äfven vara rena i våra handlingar, sanna, ordhålliga, rättfärdiga! Den, som hafver rena händer, varder däraf än starkare. Det är rena käril, som Herren vill bruka. »Renen eder, renen eder», så ljuder det särskildt till Guds tjänare. Själfva öfversteprästen Josua måste iklädas rena kläder för att kunna döma Herrens hus och vakta hans gårdar. Sak. 3.

Från sommarens missionsmöten.

Öppna dörrar.

Af *J. Lindgren.**)

Först vill jag påminna om, att vi verkligen hafva öppna dörrar på våra missionsfält. Icke från ett enda kommer det ropet till oss: »Sänden *icke* flere arbetare» utan tvärtom: »Hjälpen oss, sänden oss flere!» Vi hafva *icke* alla de krafter, vi behöfva. Hade vi flera krafter både här och där, skulle mycket mer blifva uträttadt och vunnet på våra fält.

Det första, som de öppna dörrarne förplikta oss till, är att *tacka* Herren, ty de äro en *bönhörelse*. Det är icke så, att vi skola känna de öppnade dörrarne d. v. s krafven därutifrån, ropen om hjälp, såsom en tung börda, en tung plikt, som skall trycka ned oss, utan tvärt om såsom verkliga *glädjeämnen*, ty de *äro* det. Det är ju om öppnade dörrar, missionsförsamlingen beder, då hon beder, att väg skall öppnas för Kristi evangelium. Således är det vår plikt att tacka Herren för de öppnade dörrarne.

Men detta behöfva vi påminna oss själfva och hvarandra om. Det kan nämligen hända, att, om vi i detta fall gjorde, hvad vi borde, riktigt *gladdes* öfver de öppnade dörrarne, vi också komme längre med afseende på de öfriga förpliktelser, som dessa förhållanden medföra. Det är ju så, att arbetet därute måste växa. Får det icke växa, blir det stillestånd, och stillestånd är i längden tillbakagång. Alltså, när dörrarne äro öppna, är det vår plikt att *rycka in*. Det är ju så, att när ett bålverk skall stormas och en bresch har brutits, det gäller att i rätta ögonblicket rycka in. Att försumma detta ögonblick är kanske att förlora hela slaget, att fästningen aldrig blir tagen. När sålunda brescher äro brutna i hedendomens bålverk, gäller det för Herrens församling att rycka in. Faran är också mycket stor, om icke missionsförsamlingen förstår att använda det rätta ögonblicket. Jag vill t. ex. erinra om det förhållandet i Indien, att den europeiska civilisationen kommer ditut, buren af kristusfientliga personligheter. Hvad betyder det att så sker? Det betyder, att hedningarnas hjärtan redan på förhand slutas för Kristi evangelium. Det är ju dock så, att den västerländska kulturen bör komma ditut, buren af *troende*. Ja, denna kultur kommer att göra mycket stor skada, om icke Herrens församling förstår sin plikt helt och fullt.

Med afseende på missionsfältet i Afrika vill jag vidare erinra om den oerhördt starka mission, som *muhammedanismen* bedrifver. När man sätter sig in i det forcerade och målmedvetna arbete, som muhammedanismen utför genom hundratals missionärer, utbildade och skolade i åratal vid muhammedanska skolor, då bäfvar man. Hur skall Kristi församling verkligen kunna göra, hvad den är skyldig till? Hur skall den hinna, innan muhammedanismen liksom suger ut den matjord, hvari ordets säde skulle utsås? Detta gäller särskildt med afseende på vårt missionsfält i Kunama.

Och med afseende på vårt missionsfält i Galla är

*) Inledningsföredrag öfver frågan: Hvilka förpliktelser ålägga oss de öppnade dörrarna på våra missionsfält? Vid Ev. Fosterlandsstiftelsens årsmöte.

det så, att den förstelnade kristendomsform, som är härskande i Abessinien, där gör sina stora eröfringar och det alls icke till fromma för evangelium, när det sedan kommer dit. Faran är således stor, om icke de rätta tillfällena användas. Arbetet blir mycket svårare.

Vi kunna helt enkelt säga, att, hvad vi behöfva på grund af de öppnade dörrarne, är *en ökad bärkraft här* hemma för arbetet, *flere* missionsvänner, flere *ifriga bedjare* bland dem, som äro missionsvänner, och mer af *heligt offersinne* rundt omkring i vårt land.

För att få frågan riktigt praktisk böra vi tänka efter: »Hvad kan *jag* just på min plats, i min by, i min stad, i min omgifning göra, för att missionskärleken mer skall stärkas? Kan jag icke värfva någon missionsvän? Jag undrar, om vi alla i detta afseende gjort, hvad vi kunnat, om vi varit riktigt ifriga icke blott att själfva arbeta och bedja utan äfven att *värfva andra*. Jag är rädd för att det är detta, som många glömma. Men det gäller att värfva nya arbetare öfverallt, där vi äro. Om Herren finge gifva oss ett mer brinnande sinne, skulle vi säkert till nästa år hafva vunnit många flere missionsvänner, och det är, hvad vi behöfva. Det gäller för hvar och en af oss, hvar vi stå, hvilken del af arbetet vi hafva, att helt och fullt förstå vår kallelse, så att vi göra vår plikt i Jesu Kristi kraft. När en gång den engelske amiralen Nelson skulle börja ett afgörande slag, var det enda tal, han höll till sin krigshär, detta: »Hela England väntar, att hvarenda man skall göra sin plikt.» Det är också, hvad vi ville säga nu: »Församlingen därute, den missionsförsamling, som genom vårt arbete är framfödd därute, den väntar, Guds rike väntar och vår himmelske konung själf väntar, att vi hvar och en för sig göra just vår plikt».

Daggryning i Kina.

Under denna rubrik redogör den engelska tidningen »The Christian» för det treårsmöte, som föreningen för kristlig verksamhet i Kina (the Chinese Christian Endeavour) höll under maj månad detta år i staden Ningpo nära Kinas ostkust. Ur denna redogörelse hämta vi följande:

Till mötet samlades ombud icke allenast från vidt skilda trakter af Kina utan äfven från Japan, Korea och Förenta staterna till ett antal af 1,500. Dessutom kommo enskilda talare från England, Frankrike, Tyskland och Australien. Det var under intrycket af att se så många representanter från skilda trakter af världen förenade i arbetet för Kristi rike, som en talare vid mötet, en amerikansk missionär, just anländ öfver Japan till Kina, framställde det kejserliga palatsets murar i Tokio, i hvilka stenblock af alla storlekar och former äro sammanfogade till en enda massiv massa, såsom en bild af huru Kristi kärlek sammanbinder män och kvinnor, ynglingar och jungfrur, af alla nationer och språk.

Utsikterna för Guds församling i Kina och i världen utgjorde ämnet för det föredrag, som hölls af biskop Bashford från Förenta staterna. Generalsekreteraren för Kinas K. F. U. M. talade om huru bibeln bör studeras och redaktörerna för två kinesiska tidningar om bönelifvet och huru det skall fostras.

En ung korean tillvann sig allas hjärtan genom ett varmt väckande föredrag och ett anspråkslöst framträdande. Men det var Japans ombud, pastor Horaday, från Kobe, som genom sitt anförande kraftigast framhöll en ny tids inbrytande i den fjärran östern.

Han hälsade mötet från 130 japanska föreningar för kristlig verksamhet. Deras medlemmar utgöras af barn, och den yngsta föreningen har satt som sitt mål att arbeta för Kina samt gjort en liten insamling för detta land. »Här är den», yttrade talaren, »det är en ringa summa, endast 25 cents (50 öre), men o, hvilken kärlek ligger icke bakom densamma! Man säger, att underverkens tider äro försvunna, men de begynna just nu. Jag minns, då Jesus-namnet i Japan ansågs för något förskräckligt, en plåga, en pestsmitta. Och det är endast 33 år, sedan den först omvända i staden Kobe blef arresterad och jämte sin hustru kastad i fängelse. Han dog där, men hustrun frigafs sedan och lefver ännu i dag i Kobe. Hvilka underbara förändringar hafva ej inträdt sedan den tiden! Min egen församling räknar 635 medlemmar, och sista söndagen jag var där, fick jag genom dopet upptaga 16 personer. Endast i Kobe finnas 10 andra protestantiska församlingar. Hela antalet döpta kristna i Japan utgör 50,000 till 60,000. Detta är visserligen icke många på en befolkning af 35 millioner, men deras inflytande är likväl stort. Tolf eller tretton af Japans riksdagsmän äro kristna, och den första och näst sista presidenten voro också kristna. Af de generaler, som nu föra befälet i Mandschuriet, bekänna sig flera till kristendomen. Öfverbefälhafvarens, general Oyamas, hustru är en varm kristen.

Det är ett härligt arbete Japans kristna utföra. K. F. U. M. har sändt många af sina medlemmar till Mandschuriet att arbeta bland trupperna därstädes. Förliden vecka uttryckte kejsaren offentligen sin sympati för detta arbete genom att till K. F. U. M. skänka 10,000 yen (18,000 kr.) De kristna gå äfven i spetsen för allt slags filantropiskt arbete. Asyler för föräldralösa grundades af en gammal kristen under mycket motstånd, och nu har kejsarinnan lofvat att årligen understödja dessa asyler med 1,000 yen (1,800 kr.) om året under 10 års tid. Jag kunde berätta mycket mera af samma slag, men vi vänta ännu större under af vår Gud i framtiden. Det gifvas tecken, som tyda på en större väckelse i Japan. Dess kristna åstunda ifrigt en utgjutelse af Guds Ande. Och bland de kinesiska studenter, som Kina sändt till Japan för utbildning, pågår en stark religiös rörelse. De äro mera tillgängliga för kristligt inflytande i Japan än i Kina, och arbetet bland dessa unga män, som en gång skola blifva Kinas ledare, är mycket förhoppningsfullt. En mängd evangelier och traktater utdelas till de soldater, hvilka, som I veten, nu i hundratal passera genom Kobe och Oyama, och dessa skrifter emottagas med glädje. Se där något af hvad Gud verkar i Japan. Och låtom oss nu tro, att Gud håller på att göra samma under i Kina. Det är för visso hans goda behag att skänka Kina icke blott lika stora utan än större välsignelser, endast I ären redo att mottaga dem. Såsom Herren en gång sade till Josua, så säger han nu till eder: »Helgen eder! ty i morgon skall Herren göra underbara ting ibland eder.»

Förbereden eder därför för Guds morgondag; bedjen för Japan! Vi i Japan bedja för eder. Men varen framför allt redo att mottaga Guds kraft och de underbara ting, han vill göra bland eder!»

Under mötet ägde en anmärkningsvärd händelse rum, då tre af stadens magistratspersoner, på inbjudan af en

af de ledande missionärerna, infunno sig där med hela sin svit. D:r Arthur Smith talade den aftonen om kristendom och plikttrohet. Han citerade flera bibelställen, hvilka blifvit utpekade för de kinesiska tjänstemännen i de biblar, de hade framför sig.

När föredraget var slut, reste sig mandarinerna den ena efter den andra och ställde själfva några ord till den stora församlingen. Prefekten, som är den förnämsta magistratspersonen i Ningpo, uppmanade de närvarande att med tålamod bemöta andra församlingar (syftande på kineser, som slutit sig till den romersk-katolska kyrkan) samt att såvidt möjligt undvika rättegångar med dem. Provinsdomaren sade: »Hafven deltagande med oss tjänstemän i våra svårigheter! I hafven blifvit uppmanade att bedja för mig, men det skulle vara alltför stor ära, om det gällde mig ensam, och jag beder eder endast att hysa sympati för oss.» Kretsdomaren (Taotai) yttrade: »Rannsaken skrifterna, studeren edra Nya testamenten, efterföljen deras lärdomar, och I skolen hafva framgång». Endast de, som äro hemmastadda med kinesiska förhållanden, kunna fullt fatta betydelsen af dessa uppmaningar. De ådagalägga, att Kinas mandariner erkänna den kinesiska kristna församlingen vara ett faktum af ständigt växande betydelse. Och i den mån ett nytt Kina kommer att med yngre män, däraf många utbildade i Japan och alla förtrogna med kristendomens grundsatser, rekrytera Kinas mandarinkår, skall det blott behöfvas den Helige Andes kraft för att göra dem till framtidens ledare af den kristna rörelsen i detta land.

Ningpos civila och militära tjänstemän inbjödo sedermera alla mötesdeltagarna till en festmåltid, vid hvilken bordsbönen lästes och man utbad sig välsignelse för Jesu Kristi skull.

Till sist afslutades dessa betydelsefulla dagar med ett särskildt möte för heligt uppgifvande till Kristi tjänst, och, när man vid Ningpos kajer sade hvarandra farväl, genljöd luften af tusentals röster, som på kinesiska sjöngo: »Närmare, O Jesus Krist till dig. Närmare hvad än det kostar mig!», under det att hundraden af kringstående icke kristna kineser och besättningarna på de många förbifarande kinesiska junkerna sågo en syn, som de icke snart skola förgäta.

Från Mr J. Hudson Taylors begrafning.

Fredagen den 9:e sistlidne juni jordades stoftet af den älsklige Gudstjänaren J. Hudson Taylor i Chinkiangs kyrkogård. Vår syster fröken *Mary Ramsten*, som befann sig vid kusten för hvila och var närvarande vid begrafningen, meddelar (i bref af den 12:e) därom följande:

I onsdags kväll kl. 8 hölls ett möte i C. I. M., ledt af mr Hoste, som många deltogo i, omtalande sina personliga intryck af mr Taylors lif, undfången välsignelse m. m.

Fredag morgon kl. 7 samlades vi alla omkring den enkla kistan, skänkt af de kristna i Changhsia. Den stod midt på golfvet, omgifven af växter, och ofvanpå den låg ett af hvita blommor och grönt bundet ankare såsom en påminnelse om det »hoppets ankare, som sträcker sig till det, som är innanför förlåten».

En massa af C. I. M:s missionärer voro representerade här: från Wu-hu, Kui-kiang, Yang-chau m. fl. platser. De närmaste släktingarna voro iklädda djup kinesisk sorgdräkt d. v. s. hvitt, äfven hvita skor och ett oblekt hufvuddok. Alla vi andra buro ett dylikt tygstycke öfver axeln, knutet under armen.

Efter några afsjungna sånger talade mr Stevenson till oss öfver 1 Tess. 4: »Vi som lefva skola ingalunda komma före de afsomnade etc.» Det var ljufligt att här påminnas, att vi, som vänta efter Herren, snart skola möta honom i luften, så skola vi vara med Herren alltid, där hvarest ingen skilsmässa mera är. Efter bön af mr Herbert Taylor, mr Hudson Taylors äldste son, bars kistan ut, och vi ordnade oss i en lång procession efter den. Allt var så stilla och ljufligt, under det vi tågade framåt mot den lilla kyrkogården, och hade svenska ögon kunnat se detta liktåg, hade de nog sett något ovanligt i denna skara af gammal och ung, alla i kines-dräkter, afslutad af en del kinesiska kristna.

Framkomna till den lummiga lilla kyrkogården, som ligger vid foten af en höjd, såg man skaror af kineser på kullen samt en hel del européer, som kommit att bevista denna ovanliga tilldragelse, begrafningen af en man, som gifvit sitt lif för att bringa evangelium till Kina. Mr Hoste trädde därefter fram och med anslutning till 1 Tess. 2 höll han ett kort gripande tal, hvilket han gjorde mera till ett väckelserop till de närvarande, framhållande den hemgångnes enkla barnsliga tro på Gud, som ett exempel för alla och såsom enda villkoret för ett välsignadt lif. Mr Saunders talade därpå till de infödda kristna på kinesiska. Ett 30-tal unga hvitklädda kinesiska skollflickor jämte en del andra kristna afsjöngo slutligen efter begrafningsakten en hel del sånger unisont, stående omkring den öppnade grafven. För honom är striden afslutad, kronan vunnen, han har gått att höra Konungens: »väl gjordt, du gode och trogne tjänare, uti en ringa ting har du varit trogen, gå in i din Herres glädje.» För oss andra återstår ännu några strider, innan vi skola landa på evighetens strand.

»Se, jag säger eder en hemlighet: Vi skola icke alla afsomna, men alla skola vi förvandlas i ett nu, i ett ögonblick, vid den yttersta basunen, ty basunen skall ljuda, och de döda skola uppstå oförgängliga, och vi skola förvandlas.»

Brefafdelningen

I stormötenas tid.

I.

Vintern har försvunnit, vårvinden leker, en mild regnskur faller då och då, och som genom ett under förvandlas naturen. Hvetet spirar upp så friskt och grönt, oljeplantornas gula blommor dofta och på åkrarna börjar det blifva lif och rörelse. Före hveteskörden, d. v. s. vanligen under april månad, bruka vi hålla våra stormöten, och det är om dessamma, jag nu vill lämna några upplysningar.

Mitt första besök gällde byn *Nan-usi* i staden *Ruichengs* distrikt.

Den 6 april ankom jag till Haichow, och den 7 på morgonen anträdde jag i bröderna Henrik Tjäders och

diakonen Ching's sällskap färden öfver bergskedjan, trenne mulåsnor bärande oss och våra saker. Vägen är ganska besvärlig. Mandarinerna i Rui-cheng bruka, så berättades mig, ej tycka om att komma dit till följd af den besvärliga vägen, men väl hemma i de nya förhållandena lämna de ogärna platsen, ty inkomsterna äro goda, folket laglydigt och klimatet hälsosamt. »Ja, det är då ett under, att jag klättrar öfver dessa bergen», sade broder Ching. På min förfrågan hvarför, svarade han: »jo, förr, då jag rökte opium och var svag till kroppen, kunde jag knappt gå en half mil, förrän jag måste röka, och det ändå på jämn väg, och nu kan jag anstränga mig så! Guds nåd är i sanning stor!»

Vår åsnedrifvare — »*Yuin-lai*» — som betyder »lyckan kommer», var en snäll 10-årig bondpojke men så invand från barndomen i att använda fula ord, då han tilltalade sina djur, att Ching och jag måste taga itu med honom. För kinesbarn är det en så naturlig sak, och den anses för mest begåfvad, som på människor och djur flitigast kan använda dylika uttryck. Efter skymningen anlände vi till vårt kvarter, f. d. skattuppbördsmannen *Liu Ch'eng-i's* rymliga välbärgade hem. Själf har han varit mycket sjuk i två månader och vi fruktade döden, men, ehuru ej så frisk att han kunde vara med under mötesdagarna, var han dock bättre. Han hade på bästa sätt sörjt för vårt välbefinnande.

Broder Werner Wester mötte oss här. Han kom samma dag från en kort vistelse i en af Puchow-fu-byarne. I tre dagar pågick nu vårt möte med omväxlande predikningar och katekisationsförhör. Vår vän *Liu* har af egna medel byggt ett trefligt kapell och ordnat för gudstjänstfirandet.

De församlade voro ej många, beroende på att de troende ännu äro få. De utgöras af den gamla stammen från syster Fredika Hallins verksamhet i *Mei-ti-cheng*. Vi hoppas, de skola förökas, ty ibland dem finnas några ganska lofvande krafter.

F. n. är nog *Liu Che'ng-i* såväl genom sin gudsfruktan som genom sin goda ekonomiska ställning och sitt uppoffrande sinnelag församlingens stödjepelare. Vår bön är, att Herren ännu måtte spara honom åt oss och sitt verk. Några dopkandidater anmälde sig, men ansåg broder Henrik Tjäder, att man ännu borde vänta med deras dop. Måndagen den 10 skedde uppbrott. Bröderna Tjäder och Wester redo åt ett håll, till Haichow, Ching och jag till hans by, belägen i en annan riktning, men öfver bergen bar det i alla fall. Vi hade samma åsnedrifvare som förut, och nu hade han, som han sade, »glömt bort» att använda de fula orden. På bergets sluttningar gingo en massa fårhjordar i bet, och som »*lyckan kommer*» själf i tre år varit vallgosse, kunde han berätta oss mycket om fårens egenskaper. Allt var i öfverensstämmelse med Jesu ord i Joh. 10:e kap. Han berättade, att om tvenne fårhjordar beblanda sig med hvarandra, men herdarne ropa på sina får, så skilja de genast på sig, och »*det slår inte fel det minsta*», sade han. »*Mina får höra min röst*», sade då Ching.

På morgonen, sedan vi gått en knapp mil, rastade vi hos åsnedrifvarens husbonde, en välbärgad bonde. Jag bara nämner som ett bevis på landtfolkets gästfrihet, huru han tog emot oss. Sofplatsen sopades, filtmattor och täcken utbreddes, och vi bjödos på mjölvälling till att dricka. Sedan kom han med té, tobakspipa och brännvin, samt bröd och rödpeppar! Af hvilka anrättningar vi försågo oss, behöfver jag väl icke nämna. Hans stora sorg var, att han ej hade några barn, ehuru han hade två hustrur. Ching tröstade honom med att han ej heller hade några barn, men i själfva verket hade den förra 5 och den senare 3, ehuru alla flickor. Då jag sedan kom på tu man hand med vännen Ching, frågade jag honom, om han ännu ej lärt sig att inse, det flickor äfven äro en Guds gåfva. Han har adopterat en son. Gamla fördomar sitta djupt inrotade. På kvällen kommo vi till Chings by, hvarest jag rönte ett vänligt mottagande. Ching är en god man och vittnar med nit om sin Frälsare, men »ingen är profet i sitt fädernesland», så att de en gång hvarje månad återkommande gudstjänsterna äro fåtaligt besökta.

Den följande morgonen begaf jag mig ensam iväg till Puchow-fu. Det var en härlig dag. Aprikos- och persikoträden hade på de sista två dagarna slagit ut i full blom, turtur- och vild-dufvorna, fasanerna, hackspettarna och stararna flögo muntert om hvarandra, en och annan hare sprang öfver åkern, och där i ett snår, strax intill vägkanten, sutto ej mindre än sju stycken. Lif, lif öfverallt! Ankom på kvällen till Puchow, hvarest jag gjorde ett två dagars uppehåll.

»Daggryningens» flickskola med sina 19 elever var i full gång, likaså gosskolan. Systrarna Frida Prytz och Maria Bordson trifvas mycket bra tillsammans och i arbetet. Alla flickorna ha under detta läsår hittills fått vara friska, men två utaf dem hafva, utaf någon för oss obekant anledning, blifvit döfva på ena örat.

Gula floden hade just i dagarna åter igen svämmat öfver och fördränkt flera tunnland jord, beröfvande dess ägare hoppet om en annars god hvteskörd. En af våra tjänare, som där äger sin jord, blef på så sätt ock lidande.

Under det jag var i Puchow kom syster Ida Andersson dit från Tongchow på väg till Haichow. Med den vagn, hon haft, reste jag sedan öfver floden till *Tongkwan*, den viktiga fästningen. Där skulle nu det första stormötet hållas, och påföljande dag anlände från Tongchow-fu bröderna Hugo Linder och Jakob Bölling jämte syster Anna Eriksson, bibelkvinnan Li, evangelisten Kao m. fl. Ehuru vår förhyrda lokal ligger vid en mycket trafikerad gata, där ridande, åkande, mulåsnekaravaner m. m. ständigt draga förbi, och det följaktligen är svårt få stillhet, var dock mötet gifvande och af betydelse. Endast det, att vi kunde ha ett sådant möte där, är för dem, som känna till platsens natur, mycket att tacka Gud för. En liten grupp troende och forskare finnes nu där. Efter detta mötes slut gällde färden Tongchow-fu, det gamla hemmet.

Öfver ett halft år hade gått till ända, sedan det lämnades, och nu skulle det blifva ganska roligt komma dit igen. Broder Jakob Bölling och jag öfverraskade våra vänner på kvällen. Ja, allt var sig likt, ehuru många minnen trängde sig på från hvarje vrå, som ju är naturligt, då man haft små barn, som sprungit omkring där och gjort det ljust och gladt. Emellertid hälsade de kära systrarna mig så hjärtligt »*välkommen hem*», att ingen främlingskänsla alls förnams. Det var äfven mycket kärt att få träffa kineserna, som äro minnesgoda vänner. Evangelisterna och några andra bjödo dagen efter ankomsten oss bröder på middag, och hade de i sin vänlighet utvalt de rätter, de trodde oss mest tycka om.

Lördagen den 22 reste broder Hugo Linder och

jag till utstationen *Hsiao-I* i Wei-nan-distriktet för att öfvervara stormötet där. Systrarna Anna Eriksson och J. af Sandeberg voro där förut. Här skulle äfven *Huachowborna* samlas. Evangelisten Kao bor nu här med sin familj, emedan platsen är sundare än det fuktiga Huachow. Då min vagn på kvällen anlände (broder Hugo red i förväg), voro de gamla vännerna uppställda och hälsade mig så hjärtligt med sitt: frid, frid! Där står lille barberaren *Ch'en*, där gamle landtbrukaren *Wu*, där min gamle medarbetare *Kao* o. s. v. Ja, visst var det roligt att få se dem! Och se'n alla deras vänliga frågor om »Frun», »Ngan-väi» och »Tai-ping» (gossarne). »Huru stora äro de nu? Kunna de skrifva? När komma de ut hit? »Ni har blifvit fet, pastor, se'n jag såg er sist.» »Jag har drömt om er så ofta», säger en annan. »Ja, vore inte Gula floden, så skulle jag komma och hälsa på er», säger en tredje. Ack, vi få ej för mycket af förståelse och välvilja, så att när vi bevisas sådant, kännes det så mycket kärare.

Mötet var besökt af omkring 50 intresserade förutom en stor skara utomstående, som vi dessutom fingo predika för. Det var ett riktigt godt möte. Ordet *mottogs*. Man kände, att man talade för hungriga själar.

Kaos text vid det inledande bönemötet var Luk. 3:21 »Jesus bad — himmelen öppnades». Det var tunga, allvarliga ord, han uttalade, och vi kände, att — »himmelen öppnades» öfver oss. Broder Hugo Linder bedrifver med energi verksamheten i mitt gamla distrikt, och har den samma helt visst vunnit på ombytet. Från detta distrikt skulle i Tongchow-fu några döpas, men, som jag ej kunde öfvervara mötet därstädes, är jag ej i tillfälle att förtälja något från detsamma.

Jag måste nämligen bevista mötet i *Ho-iang*, vår sist öppnade station, den 26 och 27 och således lämna Tongchow dagen efter hemkomsten från Hsiao-I. Hyrde en gammal styfbent mulåsna och begaf mig åstad den sex mil långa vägen kl. 7 på morgonen för att framkomma kl. 9 på kvällen. Hade då gått halfva vägen och de sista två timmarna i mörker. Solen gassade hela dagen ganska duktigt, men som jag ej är så känslig för densamma, använde jag ej min halmhatt. Detta hade emellertid till följd, att på en dag blef mitt ansikte alldeles bronsfärgadt.

Allting är föränderligt här i världen. Nyss voro våra systrar Sigrid Bengtsson och M. Ramsten arbetande här. Nu voro de borta, deras tältpluggar uppryckta. Bröderna Rob. Bergling och Nath. Högman samt syster Tora Hartrem voro hitkomna från Hancheng.

Det var kärt sammanträffa med dem. Själfva mötet var det första på platsen, och, som inga församlingsmedlemmar ännu finnas där, kan man ej vänta den för en predikant så viktiga »rapporten» som på en plats, där Guds ords sanningar äro mera kända och praktiserade. Äfven andra orsaker gjorde sitt till, att jag för min del kände det svårt att tala. Gud skall dock vinna seger äfven här. I flera af forskarnas familjer ha dödsfall inträffat, sedan de börjat tro på Gud, och detta tillskrifva deras grannar gudarnas misshag öfver att de ej mera tillbedja dem. På fredagen den 28 begåfvo vi oss iväg med *Hancheng* som mål men måste vid middagen afbryta vår resa till följd af regn. Genomblöta togo vi in på ett litet värdshus. Som väl var, hade vi ombyte af kläder med oss. På e. m. klarnade det upp, och bröderna Robert och Nathanael beslöto att fortsätta ridande och kommo fram till Hancheng på kvällen. Påföljande morgon lämnade vi öfriga vårt nattkvarter. På denna del af resan finnes en backe, den största i vårt distrikt och den största jag känner till. Extra djur hyrdes och spändes för, och så bar det upp för densamma, sedan körkarlarna först löst det ingalunda lätta problemet att få djur och vagnar *ned* för den af föregående dagens regn halkiga branten. När så allt var öfver — det tog ett par timmar — kommer en af broder Rob. Berglings tjänare med två djur för att hjälpa oss. Han kom ju försent för att draga vagnarna upp för backen, men det ena djuret spändes för vagnen, och på det andra satte evangelisten Ki sig upp och red i förväg, ty nu började det regna ånyo. Emellertid var jag glad, att jag legat i lugn och ro på värdshuset, ty våra bröder hade haft svårt att ta sig fram och kommit hem långt efter mörkrets inbrott. »Herr Högman fick krypa uppför backen», sade min sagesman!

När slutet är godt, är allting godt, och i Hancheng var det feststämning. Syster Dagny Berglings ordnande hand spårades öfverallt, och själf stod hon och vinkade oss välkommen, omgifven af glada skolbarn. Mötet pågick i kapellet, och, ehuru regnet hindrat flera från att komma, voro dock icke så få församlade. Här likasom i *Hsiao-I* kändes det lätt att tala, och jag hoppas, att de sanningar, som framhöllos, skola tjäna till att allt fastare sammanknyta församlingsmedlemmarna med Kristus. Fem män och två kvinnor upptogos genom dopet i församlingsgemenskap.

Det återstår nu till sist att skildra det sista stormötet, det i byn *Pei-ch'uang*, i I-shï-distriktet.

Dit anlände jag på lördagen den 6 maj efter att hafva tillbringat en dag i *Hotsin*, vår närmaste grannstation på detta hållet, tillhörande C. I. M. Fröken Ragnhild Hatrem, som nu arbetar där, efter att flera år hafva samarbetat med oss, var mig följaktig. Dessutom voro Axel Hahne, Andrew Ericsson och syster Agnes Forssberg närvarande. Pei-ch'uang församling skall vara en af våra bästa, och det var kärt att få vara tillsammans med dem några dagar. Deras antal förökades nu med 13, som genom dopet införlifvades med församlingen, bland dem två friska, ofördärfvade ynglingar på 19 år och en äldre kvinna, som af sjukdom var förhindrad personligen närvara.

Välsigne Herren den lilla skaran i den obemärkta byn, djupt inne i det stora Kina.

Genomvåt och trött kom jag påföljande kväll till syskonen i Ishï, och efter en natts hvila återstod det att tillryggalägga ännu 3 sv. mil på af regn upplöttа vägar. Och så var jag hemma igen efter 35 dagars bortovaro. Jag hade fått bevittna Guds verk på olika platser och gemensamt fröjdats med nya och gamla vänner. En half dags hvila i hemmet och sedan ut igen! Men därom i nästa bref.

August Berg.

Högtidsskaran växer.

»Och alltmera tillkommo sådana, som trodde på Herren, hela skaror af både män och kvinnor.»

Enligt ingångna underrättelser döptes på vårt missionsfält vid vårens stormöten omkring ett 60-tal personer, som under någon tid åtnjutit undervisning i evangelium och bekänt sig tro på Herren Jesus

Kristus. De fördelades på de olika stationerna sålunda: I Ishi-distriktet 16, Puchow 10, Hancheng 7, Si-an Hsien 11, Yongning 7. Från Tongchow-fu, Haichow och Yun-cheng saknas uppgifter.

Många läto äfven anteckna sig till erhållande af undervisning i evangelium. I sanning en stor uppmuntran både för syskonen ute på fältet och missionsvännerna här hemma. Arbetet i Herren är icke förgäfves, utan det bär frukt till själars frälsning. Måtte vi aldrig glömma detta!

Från stormötet i Si-an Hsien lämna vi nedanstående utdrag ur den redogörelse, som syster S. Engström hemsändt:

Vi hafva nu just haft vårt vår-stormöte här i Sin-an Hsien. De troende och en del andra, som äro intresserade i läran, men ännu ej tagit det afgörande steget, kommo till staden redan på fredags eftermiddag. Lördag morgon kl. 7 öppnades mötet med bön af missionär Stålhammar. Kl. 10 hölls predikan af gosskolans lärare Ch'en för männen, kvinnorna voro då samlade på en inre gård, där jag talade till dem öfver ämnet: »Inför Gud». Kl. 3 e. m. predikade postmästaren Feng, då hela församlingen var närvarande likasom vid alla de öfriga mötena. Kl. 5,30 hölls dopförhör af Ståthammar och kl. 8 aftonbön.

Söndagen kl. 7 f. m. morgonbön. Kl. 10,30 förrättades dop, hvarvid 7 kvinnor och 4 män intogos i församlingen. Kl. 11 hölls högmässa af församlingens evangelist Ch'en. På e. m. kl. 3 afgjordes en del af församlingens angelägenheter, så t. ex. beslöts att fyra af de större platserna, där troende finnas, skulle besökas regelbundet.

En annan fråga väcktes, nämligen behofvet af en kyrkogård för de kristna. Församlingen består nu af 42 medlemmar, hvaraf flera äro ålderstigna. Beslut fattades att inköpa jord med det första och inviga för detta ändamål. Där få äfven missionärerna sitt sista hvilolager, om så skulle behöfvas. Insamling skedde sedan, som skall användas till evangelisering då cirka 20 kr. hopsamlades. För en så fattig församling var detta ej litet, utan mera än vi vågat hoppas.

Kl. 5 samlades vi åter, då Herrens nattvard firades. Många voro de hjärtebönen, som uppstego till Gud om förlåtelse, hjälp och nåd. Postmästare Fengs bön var särdeles gripande.

Kl. 8 var aftonbön, då stormötet upplöstes. Hela måndagen hade vi sedan besök af alla, som skulle gå tillbaks till sina hem på landet. De voro alla upplysta af ett glädjens och fridens solsken, och vi tro, att de blefvo verkligt välsignade af Gud under mötesdagarna.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Tacksägelse: För de nydöpta på alla stationerna.

Böneämnen: För de nydöpta, att de måtte blifva bevarade och tillväxa i nåd och kunskap.

Om medelför verksamhetens underhåll.

Svenska Missionens i Kina

höstmöte firas i Nässjö Missionshus söndagen den 17 september.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under juli månad 1905.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö.
492.	Från Vaxholm: sparbössemedel gm L. K.	18: —	
493.	Kollekt i Östersund gm G. Ö.	100: —	
494.	D:o i Folkärna gm P. A., Alsbo, Krylbo	10: 88	
496.	En missionsvän	10: —	
497.	A. & E. R., Gbg, till makarna Böllings underhåll	25: —	
498.	B. P. gm O. B, Jönköping	200: —	
500.	H. R., Malmö	100: —	
501.	A—n, Linde	50: —	
502.	C. E. P. Dkh gm d:o	10: —	
503.	E. B., Sthlm	40: —	
504.	Till R. A:s underhåll	500: —	
505.	M. L. 10 kr., H. M. 3 kr., E. O. 1 kr., R. R. 1 kr., N. M. O. 5 kr., E. O—st 5 kr.	25: —	
506.	Från S. L:s läsekrets, Jernboås, gm C. J—n.	5: —	
507.	Grebo mfg gm L. A. W.	50: —	
508.	Syföreningen vid Vadstena Hospital gm A. L.	100: —	
509.	Hofors Arbetsfören. gm A. H.	30: —	
510.	Fr. Torsåker gm J. A. P.	25: —	
511.	G. J., Höreda, Lekeryd	15: —	
512.	K. B. med fru	200: —	
513.	Från missionsvänner i Bråsta & Mos gm P. S.	15: —	
514.	»Han åkallar mig — därför skall jag svara honom»	1,000: —	
515.	Från en kvinnoförening i Tenhult gm L. M.	95: —	
516.	Ps. 126: 3.	20: —	
517.	En försåld guldring fr. en afliden missionsvän gm G. G.	16: —	
518.	»Tackoffer»	112: 45	
519.	M. B., Huskvarna	6: —	
521.	Kollekt vid Kinamötet i Figeholm d. 23 juli, gm M. K.	3: 49	
522.	Lilla Svenska Barntidningen, Jönköping	3: 50	
523.	Östra Härads Kr. Ungdomsförb. till Bloms underh.	50: —	
524.	G. R.	10: —	
525.	L. H. L., Visby	12: —	
526.	Gamleby mfg gm P. T.	10: —	
528.	»Tackoffer»	25: —	2,807: 32

Till särskilda ändamål:

495.	A. J. Marieby, Östersund, bokfonden	1: —	
499.	J. J. Boda, Björka till A. Berg, för gratisuddelning af bibler	10: —	
520.	Visby femöresfören. till Stålhammars för gästemottagning, gm M. S.	25: 22	
527.	A. J., Brotorp, Linde, till underh. af inf. evangelist	150: —	186: 22
	Summa kronor för juli		3,078: 54
	Summa kr. för jan.—juni månader		35,777: 79
	Under jan.—juli månader		38,856: 33

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Jag har bönhört honom och vill se till honom. Os. 14: 9.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1905.

10. Årg. SEPTEMBER 1905. Pren.-pris ½: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare:	Redaktör:	Expedition:	Telefon:
Kom. för Sv. Missionen i Kina.	Josef Holmgren.	*Malmtorgsgatan 8.*	Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Gruppen till vänster föreställer Maria Petterssons och Sigrid Engströms bibelkvinna, *Chengta-sao*, med man, svärmor och barn. Chengta-sao, som är 24 år gammal, läser sin Bibel obehindradt och åtnjuter för sin helgade vandel stor aktning bland de troende. Hon antogs i början af april detta år till bibelkvinna. Så väl hon som hennes man, som äfven är troende, ha varit medel till mångas omvändelse.

I den andra gruppen se vi till höger den många gånger i S. L. omnämnde evangelisten *Kong* i Honanfu. Hans lefnadsteckning hoppas vi framdeles få införa. Den äldre mannen, *Feng*, som döptes för 2 år sedan, är nyligen antagen till Sigrid Engströms evangelist. Han har i många år varit systrarnas lärare och är känd för sitt redbara väsen. När han förkunnar Guds ord, är det öfverbevisande och klart.

Innehåll:

Hjärterannsakning. — Början till samarbete mellan Kinas protestantiska församlingar. — Hudson Taylors sista dagar. — Brefafdelningen. — Axplock. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Missionens höstmöte. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm. Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Hjärterannsakning.*

Af J. af Sandeberg.

Hes. 36: 25—30.

II.

Låtom oss nu öfvergå till den andra anklagelsen och tala något om

det hårda hjärtat.

Ack, det kan finnas så mycket hårdt och stenigt äfven i de hjärtan, som gifvits åt Gud! Pröfva nu ditt! Huru kännes nöden omkring dig, ej blott den kroppsliga utan äfven den andliga? Du har kanske blifvit så van vid nöden, att du kan gå din väg fram lugn och oberörd. Men huru liknar du då honom, som förbarmade sig öfver folkskarorna, grät öfver Jerusalem, suckade i sin ande och i outsägligt medlidande »tog på sig våra sjukdomar och bar våra skröpligheter»? Herren Jesus gick omkring i världen med ett hjärta, öppet för all nöd, och ju mer du älskar, dess mer lider du, och lider du med Jesus. Denna förbarmande kärlek måste taga sig uttryck genom din personlighet, du skall icke endast prisa Guds kärlek, utan

du skall visa den

i ditt sätt, din blick, dina ord, hela din umgängelse. Tänk, hvilken kraft som måtte ha legat i Herren Jesu blick, antingen han såg med kärlek på någon eller med förebråelse, sorg eller vrede. Vore vi mer fyllda med Guds Ande, skulle det, genom det inneboende lifvets framlysande, ligga mer kraft äfven i våra blickar, kraft att upprätta, glädja, bestraffa. En troende man hade länge i bön kämpat för en annan själ men ej fått något tillfälle att tala vid honom. En dag kommer denne andre och berättar, att äfven han lämnat syndens väg och tagit emot Jesu frälsande nåd. »Och det var genom eder, som jag blef ledd att taga det steget», sade han. »Genom mig?» — »Men jag har ju aldrig talat vid eder?» »Nej, men ni såg på mig, då vi möttes, och det låg så mycken sorg i er blick, att jag måste fråga mig själf, hvad det var hos mig, som kunde framkalla det.» — Om vi förblifva i Jesus, skola vi också kunna vandra, som han vandrade, vara »sändebud i Kristi ställe», hans, som tog de små i sin famn, tröstade de sorgsna, hjälpte de sjuka, rörde vid de orena och gjorde dem rena.

I den 27:e versen af vår text talar Gud om sina stadgar och rätter, som folket ej vandrat uti. Här se vi

det olydiga hjärtat.

Hemligheten till all välsignelse, all frid och lycka ligger i lydnaden, Es. 48: 18. Här är ej fråga om att hålla Guds bud och lyda honom i enstaka fall utan om en vandring i lydnad, steg för steg ledd af Guds Ande. Låt Gud gifva sin Ande i ditt bröst, då får du genom Anden kraft och villighet att ständigt lyda. Är det din glädje att göra Guds vilja? Möter du hans befallningar med ett gladt: »Ja, Herre, jag vill», — ej med ett: »o Herre, måste jag?» — Lyssnar du dag för dag efter hans röst, lyder du stund för stund? O, var rädd att i de små tingen vara olydig mot Gud! Du kan gå miste om en *stor* välsignelse genom en *liten* olydnad. Det ligger kanske en tidning på ditt bord, som du gärna vill läsa, men det är sent, och Guds Ande hviskar: »låt den vara tills i morgon; nu väntar Gud på dig.» — Eller du sitter i en krets af vänner. Man talar om en person, och du vill så gärna berätta en historia, som du hört om honom. Kanske hviskar Guds Ande: »Tig, du gör blott skada därmed!» Väl dig, om du lyder och bevarar ett godt samvete! Kanske har någon af obetänksamhet sårat dig med en kärlekslös anmärkning eller ett berättigadt klander? Du känner dig stungen, förorättad, men den trofaste Anden säger: »Förlåt det, tänk icke mer därpå!» Om du då fortsätter att bära agg i ditt hjärta, så är du olydig mot Anden. O, låt hellre Anden bedröfva dig, än att du bedröfvar Anden!

Skulle du möjligen vara medveten om någon olydnad i ditt lif, någon vana, som Guds Ande anklagar dig för, eller något, som du lämnat ogjordt, o, dröj då ej att lyda Gud, ty så länge du dröjer, så länge dröjer välsignelsen.

Till slut ett ord om

det otillfredsställda hjärtat.

»Men det kan man väl ej anklaga någon för?» säger du. Jo, om rikedom och öfverflöd finnas. Om en rik man lefver som en fattig, om han går omkring och tigger sitt bröd, då klandras han med rätta. Vi äro här för att bland hedningarna förkunna evangelium om Kristi outgrundliga rikedom. Huru skola de tro oss, om vi ej själfva äro rika och lyckliga i vår ande? Mången tycker, att det är ett slags egenkärlek och en självbelåtenhet att tala om att man är fullt tillfredsställd, men Paulus säger, då han talar om Kristi outgrundliga rikedom, »att den gifvits honom, den allra ringaste» — —. Så gifver Gud det allra rikaste åt den allra ringaste. Tror du detta — ingen hungersnöd mer, då Gud för själen in i Kristi fullhet! Och detta är icke blott för några få utvalda, ty af hans fullhet hafva vi *alla* fått. Gud vill icke hafva så att säga en liten aristokrati bland sitt folk, några, som skola vara mer välsignade än andra, nej, här ljuder det: allt för alla!

Jesus för alla.

Den som vill, han komme, den som törstar han tage!

Detta var nu Guds dom: oren, hård, olydig, fattig. Om ditt hjärta icke anklagar dig, väl dig då, — gå i frid! Men om anklagande röster höras i ditt inre, stanna då, ty Herren har ännu något att säga dig.

* Föredrag vid konferensen i Yuncheng den 10:de jan. 1905.

Det är han, din Frälsare, som talar. Du är oren. Men, säger han, jag skall stänka öfver dig rent vatten, och *du skall varda ren.* Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar,

renar, renar

dig från alla synder. Du känner ditt hjärtas hårdhet. Han säger: »Jag skall borttaga stenhjärtat utur din kropp och gifva dig ett hjärta af kött.» »Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den Helige Ande.» Du är olydig. Han säger: »Jag skall ingifva min ande i edert bröst och så göra, att I vandren uti mina stadgar och hållen och gören mina rätter.» Du är otillfredsställd. Han, som älskar dig, säger: »Du skall icke mer lida hungersnödens smälek bland hednafolken.» »Den hungrige skall jag mätta med goda ting.»

Vi samlades först vid en domstol, låtom oss nu skiljas vid nådastolen! Gå fram till nådens tron, där får du barmhärtighet, och där finner du nåd till hjälp i rätt tid. Betänk det dyrbara arbete, som du fått dig ombetrodt! Det är icke ditt arbete, hvartill du behöfver Guds hjälp, utan det är

Guds arbete,

hvartill han behöfver dig, och för det, som du skall vara och göra, finner du hos honom nåd till hjälp. Och hjälpen kommer i rätt tid, i Guds tid. När din kraft är ute, dina planer korsade, dina tillgångar slut, då griper Gud in. Se på Jakob vid Jabbok, den förslagne, listige, handlingskraftige mannen. Han står där ensam i natten, hjälplös och rådvill. Men Gud har väntat på denna stund, — »en man brottas med honom», — kampen är het, hvem skall segra? Till slut slår Gud honom på höftpannan, och nu förstår Jakob, med hvem han har att göra. »Jag släpper dig icke, med mindre du välsignar mig.» Så segrar han genom att erkänna sig besegrad, så blir han en »Guds kämpe», därför att han icke längre kämpar mot Gud. »Han välsignade honom *där.*» — O, att vi alla så komme till den plats, där Gud kunde välsigna oss, till en hel öfverlåtelse, ett helt beroende, ett erkännande af vår svaghet, att Guds kraft måtte hvila öfver oss! Har du haft en sådan kamp vid Jabbok, så skall du äfven få ditt Peniel, du skall se Gud. »Och *solen gick upp* för Jakob, då han gick bort från Peniel, — men, han haltade på sin höft.» Så skall ock du få vandra i solljuset af Guds ansikte, i hans ständiga gemenskap och i hans kraft, stark genom din svaghet och segrande genom ditt nederlag.

»Si, jag borttager ifrån dig din skuld och vill kläda dig i högtidsdräkt.»

Tack, Herre Jesus, för ditt dyra blod, som renar oss ifrån all synd, tack för din kraft, som förmår bevara oss från fall, tack för din kärlek, att du älskade oss och utgaf dig själf för oss! Låt din dom öfver oss gå till seger, — och på ditt namn skola hedningarna hoppas. Amen.

Början till samarbete mellan Kinas protestantiska församlingar.

I Peking finnes en förening af missionärer, benämnd »The Peking missionary association». I denna förening höll d:r Thomas Cochrane, tillhörande Londonmissionen, vintern 1902—1903 ett föredrag öfver »några problem inom missionsarbetet». Den diskussion, som med anledning häraf uppstod, föranledde tillsättandet af en kommitté, representerande alla protestantiska missioner i Peking, med uppdrag att föreslå de åtgärder, som borde vidtagas för främjande af enighet och öfverensstämmelse i missionsarbetet i Kina.

Genom denna kommitté tillställdes sedermera alla protestantiska missionärer i Kina en lika lydande skrifvelse, hvari deras svar begärdes på följande fyra frågor:

I. Gillar ni, att en gemensam sångbok utarbetas, och är ni villig att med afseende på densamma underkasta eder majoritetens beslut?

II. Gillar ni, att benämningarna på kapell och kyrkor blifva lika inom alla de protestantiska missionerna i Kina?

III. Är ni villig antaga de gemensamma beteckningar för Gud och för den Helige Ande, hvarom flertalet af missionärer ena sig?

IV. Skulle ni vilja främja en sammanslutning mellan alla Kinas protestantiska församlingar samt tillsättandet af en representativ kommitté för att öfverväga frågan?

Denna skrifvelse möttes af en sympati och en enighet i uppfattningen, som öfverträffade de djärfvaste förhoppningar hos dem, som tagit initiativet till saken, och då 90 % af de ingångna svaren voro jakande med afseende på alla fyra frågorna, och man således var viss om framgång, sammankallades en konferens i Peitaho för vidare diskussion samt för vidtagande af förberedelser till den ifrågasatta representativa kommittéen.

Utrymmet medgifver oss icke att redogöra för de intressanta och lärorika förhandlingarna vid nämnda konferens, för hvilken ordföranden, d:r Cochrane, framlade en diger samling af bref från alla delar af Kina, och vid hvilken från början till slut härskade en tillmötesgående, försonlig och ljuflig, kristlig anda. Denna stämning tog sig äfven stundom uttryck i högljudt bifall och i uppstämmande af den kända engelska lofsången.

Vi inskränka oss här till anförande af de delvis enhälliga beslut, som konferensen fattade. De lyda i korthet:

I. En gemensam sångbok för hela Kina bör utarbetas, innehållande godkända sånger både på »wenli»- och »mandarin»-dialekten, emedan »wenli» utmärker sig för enkelhet och klarhet och »mandarin» för renhet och värdighet. Sångboken bör för öfrigt innefatta ett afsevärdt antal sånger, som lämpa sig för de obildade.

II. Alla protestantiska församlingar i Kina böra antaga gemensamma beteckningar för kapell och kyrkor, för de förra beteckningen »Fu Yin Tang» (evangelii-sal) och för de senare uttrycket »Li Pai T'ang (andaktslokal), och anser konferensen, att den representativa kommitté, som kommer att tillsättas, bör få i uppdrag att efter omsorgsfullt öfvervägande föreslå äfven ett lämpligt och betecknande namn för den protestantiska kyrkan i Kina.

III. Konferensen anser, att den tid kommit, då man bör ena sig om benämningarna »Shang Ti» och »Shang Ling» för att beteckna Gud och den Helige Ande i såväl

bibeln som annan litteratur. Under alla förhållanden bör »Shang Ti» vara den antagna beteckningen för det högsta väsendet, under det att »Shên» begagnas som släktbegrepp för Gud. Dock bör hvarje missionär äga frihet att vid ordets förkunnande begagna sådana termer, som han anser lämpliga.

IV. Med hänsyn till den nästan fullständiga enstämmighet i uppfattningen, som den framlagda korrespondensen lagt i dagen, anser konferensen det vara både möjligt och önskvärdt, att en sammanslutning bildas mellan Kinas protestantiska församlingar. Denna enstämmighet rättfärdigar åtminstone bildandet af ett representativt råd, som kan sätta församlingarna i stånd att vidtaga sådana mått och steg för samverkan och tillmötesgående, som kunna leda till större grad af enhet.

V. För öfvervägande af de beslut, konferensen fattat, och för uppgörande af förslag, huru nu antydda mål skall uppnås, utse vi Peking-kommittéen till utskott för denna konferens och utrusta den med nödiga instruktioner för bildande af en generalkommitté, till hvilken hvarje mission i Kina utser en representant, och hvilken representativa kommitté bör, samlad eller genom underkommittéer, handlägga alla frågor, som förekommit vid denna konferens.

Den referent, den presbyterianska missionären Rev. Courtney, som meddelat oss ofvanstående, slutar sitt anförande med följande ord, hvari vi af hjärtat instämma: »*Detta är Herrens verk, underbart i våra ögon.*»

Hudson Taylors sista dagar.

Under många år har jag önskat att få träffa Mr Hudson Taylor. Mycket hade jag både läst och hört om denne Herrens trogne tjänare men aldrig personligen träffat honom. Så beredde mig Herren på underbara vägar tillfälle att komma honom mycket nära under de sista dagarna af hans vandring på jorden. Dessa rader komma ej att afhandla något om hans lif i dess helhet, endast mina egna personliga intryck af detta Herrens utkorade redskap.

Han hade lämnat sin lugna tillflyktsort i Schweiz för att ännu en gång besöka Kina i sällskap med sin son och sonhustru, D:r och Mrs Taylor.

Jag var på en missionsstation i Honan och väntade på att resenärerna skulle komma dit från en resa inåt landet. En dag kommer bud, att de snart äro framme. Vi gå ned till flodstranden, och där ser jag för första gången Mr Hudson Taylor, stående på en kinesisk båt. Så gammal och svag och bräcklig han ser ut! Ovillkorligen måste man tänka: hur har han kunnat resa i Kina? Ja, klen och trött är han, men hans förståndsförmögenheter äro alldeles klara. Hans hjärtevinnande vänlighet tager också bort all blyghet hos dem, han träffar. »Jag är så glad att träffa er, jag har bedt för er länge,» — med dessa ord mötte han mig. Från första dagen kände jag mig som en dotter. Under det den gamle mannen, stödd vid sin sons arm, gick upp till huset, var det af intresse att se, med hvilken vördnad och välvilja kineserna betraktade honom — de äro människokännare — och jag tror, de kände, att detta var »en helig man». De kristna kineserna visste ej, huru de nog skulle tjäna och hjälpa. »Det är han, som fört frälsningens budskap till oss», sade min tjänare.

Efter den dagen fick jag vara tillsammans med Mr Hudson Taylor till hans sista dag på jorden. Vi reste på järnväg och intogo i kupén gemensamt våra små enkla måltider; vi promenerade tillsammans, och jag läste högt för honom, under det han hvilade. Och så foro vi tillsammans på hans sista resa på ångbåt till Chang-sha i Hunan.

Hurudan var då denne man, hvars tro blifvit ett exempel för hela kristenheten, hvars hängifvenhet sporrat så många andra, hvars arbete för Gud och själar blifvit krönt med en så ovanlig framgång?

Han var gammal och trött nu, han led mycket af den tryckande värmen och orkade ofta ej följa med i samtalen, men sällan har jag sett någon, som syntes så *hvila,* som han gjorde. Hans själ hvilade. Ofta, när jag såg honom, kommo också de orden mig i tankarna: »De skola hvila sig från sitt arbete».

Jämte denna *hvila* märkte jag hos honom ett ständigt varmt intresse för alla, som han mötte. För alla, missionärer och kineser, unga och gamla, hade han ett vänligt ord. En liten obetydlig händelse, som endast jag såg, rörde mitt hjärta. Den kinesiska tjänaren var inne och dukade af bordet. Mr Taylor, som låg i en hvilstol, hade sin kopp bredvid sig men steg nu upp (och det var ingen lätt sak för honom) och gaf gossen koppen. Då jag gjorde invändningar mot detta, sade han: »Åh, de tycka om, att man visar dem litet vänlighet». Detta var endast ett exempel på alla dessa små kärleksbevis, som han städse så naturligt gaf åt andra. Då jag sade *naturligt,* så kommer jag till något annat, som särskildt tilltalade mig. Allt hos honom var så enkelt, så naturligt. Det var intet ansträngdt lif, ty han kunde med aposteln säga: »Jag lefver, dock icke jag, utan Kristus lefver i mig». Han talade om världsliga och andliga ting på samma sätt: han log åt ett godt skämt lika enkelt, som han talade med sin Fader i himmelen — han lefde i Gud.

Hans lif föreföll mig som en vacker solnedgång — ingen oro, ingen omtanke, endast tack och lof. Hur han kunde berömma sin Herre! »Han är så god, han fyller alla våra behof, ja, han har större omsorg om oss, än vi tro honom om!» Så talade han ofta.

När han talade om sin älskade hustru, runno ofta tårarna — han saknade henne ständigt — nu äro de åter förenade, hemma hos Herren!

Lördagen den 3 juni var Mr Taylors sista dag. På morgonen talade han till kineserna, och på e. m. voro alla missionärerna i Chang-sha, omkring trettio till antalet, samlade för att träffa honom. Huru måste ej hans hjärta hafva fröjdats att se, hvilka stora ting Herren gjort för denna den mest främlingsfientliga af alla Kinas provinser, som han så länge hade bedit för! Månne han tänkte: »Nu låter du din tjänare fara i frid, ty mina ögon hafva sett din frälsning?»

Herrens tid var inne. Mr Taylor gick tidigt till hvila, och under det han låg, satt hans sonhustru bredvid sängen och talade med honom. Plötsligt vände han på hufvudet, en suck, och, innan någon hunnit komma, var allt slut. Han hade gått från detta dödens land in i lifvet, i hvilan, i sin Herres glädje.

När jag såg honom ligga där så fridfull och stilla, kunde jag endast prisa Gud. Inga tröttsamma resor mer, ingen hetta, inga tårar, ingen sjukdom. »De skola icke mer hungra eller törsta, icke heller skall solen eller någon hetta falla på dem. Ty Lammet, som är midt för tronen,

skall vårda dem och leda dem till lefvande vattukällor, och Gud skall aftorka alla tårar från deras ögon.»

Det beslöts, att vi redan samma natt skulle återvända till Hankow. Mycket måste ju anordnas, men det hvilade öfver allt och alla en stor, helig frid. De kristna kineserna kommo in för att se på »den gamle pastorns» stoft. Många voro djupt rörda. En man tog hans hand i sin och började tala till honom på ett gripande sätt. »Pastor Taylor», sade han, »ni gaf edert lif, för att vi skulle blifva frälsta. ni kom denna långa väg för att träffa oss . . . vi vilja följa Kristus, som ni följde honom, vi skola komma efter.»

Så fick han vara kineserna till välsignelse ända in i sin död.

De troende kineserna ville nödvändigt skänka kistan, och så bereddes allt af kärleksfulla hjärtan och händer. Sedan bars kistan ned till båten. Han skulle begrafvas i Chinkiang, där hans första hustru ligger. Jag fick icke följa honom dit, men minnet af dessa dagar skall följa mig genom lifvet.

Älskade missionsvänner, hvad säger oss Hudson Taylors lif? Ropar det icke högt: »*Hafven tro på Gud, hafven tro på Gud!*»

Skola vi stanna en stund inför Ebr. 13: 7, 8: »*Tänken på* edra ledare, som hafva talat Guds ord till eder, och *efterföljen deras tro*, skådande, hvad utgång deras umgängelse hade. *Jesus Kristus är densamme* i går och i dag och i evighet.»

Hudson Taylor hade icke några lysande gåfvor, ingen glänsande vältalighet, icke höga ord och hög visdom, men han hade tro på Gud, och i hans lif se vi på nytt, huru Gud ärar den, som ärar honom, och huru den, som mister sitt lif för evangelii skull, vinner det. Är icke denna trons väg öppen för oss? Hafva icke vi samma tillträde till Fadern? Jo, förvisso, Jesus Kristus är densamme, densamme för dig och mig som för Hudson Taylor och andra troskämpar. Vi, som ännu stå kvar i kampen, hvilken väg skola vi välja? Skola vi förtrösta på människor, på penningar, på jordiska fördelar eller på Herren allena? Gud hjälpe oss såsom missionärer och missionsarbetare att icke vika från *trons väg!* Herren skall icke svika, han förändras icke. *Tro* och *bön* äro nycklarna till Guds förrådshus. Låtom oss bruka dem och tränga *djupt in!*

»Af landet står ännu mycket åter, som skall intagas.»

»Mose, min tjänare, är död, men *gör dig nu redo* att draga in uti landet.»

»Såsom jag varit med Mose, *så vill jag ock vara med dig.*

»Jag skall icke släppa dig och icke öfvergifva dig.»

»Var fast och stark.»

»Och Josua stod bittida upp, och *de bröto upp.*»

Kuling den 15 juni 1905.

Jane af Sandeberg.

Brefafdelningen

I stormötenas tid.

II.

Jag lofvade i min förra skrifvelse att något vidröra de tvänne konferenser, som i maj månad höllos i Hongtong och Pingiang-fu, våra grannstationer, tillhörande Kina Inlandmissionen. Förra året fingo vi inbjudning men kunde ej komma; detta år mötte inga hinder.

Pingiang-fudistriktet är i många afseenden minnesvärdt. Här ligga begrafna *Yao* och *Shuen*, Kinas mest berömde kejsare (2300 före Kristus). Här arbetade under några år missionär *David Hill*, det mänskliga redskapet till *Pastor Hsi's* frälsning. Här verkade denne senare under en tid af 20 år och därutöfver, likt en annan Paulus, i mödor, i fastor, i vakor, i faror till lands och bland falska bröder. Här florerade boxaruppröret, och här flöt mångas de heligas blod. Här finnes ock en stor skara kristna, af hvilka flera (vi sågo en bibelkvinna) bära Jesu Kristi märke på sin kropp i form af ett i pannan inristadt kors.

Den första konferensen hölls i Hongtong. Ett nytt kapell (det gamla hade boxarna fördärfvat) skulle invigas. Omkring 600 församlingsmedlemmar och i läran intresserade hade infunnit sig jämte flera missionärer. Mr Lutley, K. I. M:s superintendent i provinsen, biträdd af gamla Hudson Taylors yngste son, Ernst, (en kopia af fadern) äro de ledande i arbetet. Vid deras sida stå en hel del församlingstjänare, såsom äldste, diakoner och kretsföreståndare. Inom loppet af några år ha de 3 infödde pastorer, som funnits, aflidit. Själfva invigningspredikan hölls af en församlingsäldste, *Hsü Pu-üin*, som talade om »Herrens härlighet», och huru den under gamla och nya förbundets tid uppenbarade sig. Flera bådo före och efteråt, och så var kapellet, som till formen något påminner om »Spurgeons tabernacle» i London, invigdt. De följande två dagarne predikades morgnar, förmiddagar och aftnar för församlingsmedlemmar och intresserade, på e. m. för utomstående. Denna anordning var nödvändig, för att alla skulle få sin andel af mötet. Sista dagen döptes 96 personer, och efteråt sutto vi ned, en stor skara, kring Herrens måltid. »Ett bröd — alla däraf delaktiga.» Det var en mycket dyrbar stund. En ung bondpojke väckte min särskilda uppmärksamhet. Till utseendet föreföll han ovanligt slö, och i sina later och åthäfvor var han just intet föredöme. Han var ett råmaterial från det innersta Kina! Men han hade en fiol, som han själf tillverkat efter mönstret af en utländsk, som han sett. Mycket primitiv var den; på stråken hängde taglet löst, och när han använde den, måste han sätta fingret emellan och spänna på taglet. Men det var dock en fiol med fyra strängar och skrufvar och stall, och ljud gaf den ifrån sig. »Spela för mig», bad jag honom. Och så satte han sig (»som en kråka») på bänken, lade hufvudet på sned, satte fiolen under hakan och stämde upp några af pastor Hsi's odödliga sånger på kinesiska melodier samt fick alla med sig! I någon sångbok finnas de ej dessa sånger, och ej heller är det behöfligt. De äro inlärda i opieasylerna, i hemmen och på mötena. Ynglingen föreföll ej så slö nu. I själfva verket var han just sådan, som jag tyckte han borde vara, passande för sin omgifning. Kultur skulle tagit bort det naturliga hos honom. »Ja, se, om jag ej har min fiol, kan jag ej predika», sade han. »Med den lockar jag folk att komma.»

I Pingiang-fu voro vi församlade, omkring 30 utländingar och 60 delegerade från de olika församlingarna, för att ännu en gång diskutera och så till sist antaga de vid förra konferensen uppställda principerna rörande församlingsvård m. m. Det var mycket kärt att få utbyta

tankar med bröderna och att sammanträffa med så många af de ledande männen inom de olika församlingarna.

I intelligens och tankeskärpa står kinesen västerländingen ej efter. I de flesta fall född till talare yttrar han sig i en diskussion med en sådan logik och värdighet, att det är ett nöje lyssna därtill.

I de allra flesta fall hade nog praktiserats, hvad som vid konferensen fastslagits som regel, men det kändes dock som ett behof att ännu en gång få dryfta åtskilliga frågor, hvilkas principiella behandling förefinnes i Bibeln, om ej i ord, så dock i ande. Efteråt skulle besluten tryckas och ett exemplar tillställas hvarje församlingsmedlem.

Angående församlingstukt uttalades den meningen, att ändamålet var den felandes återupprättelse och ej bestraffning. Om en broder råkade falla i synd, skulle han behandlas enligt Matt. 18: 15—20. Vunnes ändamålet, så vore det därmed nog. Skulle alla försök att bringa den felande till besinning vara fruktlösa, måste han skiljas från församlingen enligt 1 Kor. 5: 11—13. Att endast bestraffa genom att utestänga den felande från Herrens nattvard ansågs icke vara i öfverensstämmelse med Bibelns lära.

Åt opiefrågan ägnades lång tid. Denna fråga är ej så lättlöst, som den kan synas. I dessa trakter odlas mer opium än hvete. Förtjänsten är på det förra större. Odlar jag hvete och alla mina grannar opium, slå sparfvarna ned på mitt hvetefält, och skörden fördärfvas. Arrenderar jag bort jorden, hvem kan hindra personen i fråga att på jorden odla opium? Jag har en opieasyl och använder årligen stora kvantiteter opium i mina piller. Kan jag nu ej få odla opium just för detta ändamål i stället för att köpa det till mycket högt pris? — Mina föräldrar tro ej på Gud. De befalla mig att odla och skörda opium. Huru skall jag göra? — Sådana och andra frågor framställdes och upptogos till behandling. Resultatet af förhandlingarna blef, att alla som en man beslöto att under alla förhållanden hålla sig rena från opiet, och att öfverträdarna skulle behandlas enligt Matt. 18 och 1 Kor. 5.

Vidare voro följande frågor föremål för samtal: fotbindningen; den gamla seden att ej begrafva sina aflidna barn utan att kasta ut dem åt vargar och hundar; söndagens helighållande; föräldrars plikt att bibringa sina barn kristlig uppfostran; församlingens plikt att underhålla sig själf; rättegångar; huru man bör uppträda i Herrens hus; huru man bör förhålla sig vid bröllop och begrafningar; församlingstjänares plikter m. m. Alla beslut, som fattades, syntes mig skriftenliga och följaktligen goda.

Vid det sista mötet förekommo de sedvanliga aftackningarna med åtföljande bugningar. Kapellet liknade för några ögonblick ett upprördt haf, då alla dessa kroppar böjde sig upp och ned. Tack till mötets anordnare och tack till dem, som kommit; tack till dem, som lagat maten, och tack till dem, som ätit! Men dessförinnan hade vi gemensamt uttalat ett varmt tack till vår Fader i himmelen, som återupprättat sin församling i Shansi och gjort den mer blomstrande än förut. *August Berg.*

»Låt min mun vara full af ditt lof!»

(Ps. 71: 8).

Ändamålet med nedskrifvandet af följande skildring är, att de, som där hemma hafva hjärta för kineserna och deras frälsning samt tillika med oss bedja och kämpa för Herrens riksintressen här ute i Kina, också må kunna dela vår fröjd och glädje i arbetet. Men då vi gemensamt få fröjdas och glädjas öfver Guds verk — så underbara, så fulla af kärlek och nåd — låtom oss icke heller glömma att höja jubel till Gud, lofsjunga hans namn samt gifva honom pris och ära!

Inom en af våra församlingar hade länge split och tvedräkt mellan de troende varit rådande; själafienden hade sått ut sitt ogräs, och det tycktes hafva fallit i lämplig jordmån. I stället för Jesu Kristi milda och saktmodiga kärlek hade en kärlekslöshetens anda allt mer gripit omkring sig. De gemensamma gudstjänsterna voro fåtaligt besökta. Hvarje litet kotteri samlades till sina egna andaktsstunder. Med få ord sagdt, tillståndet i den lilla församlingen var högst beklagligt. Dessa förhållanden vållade oss mycken smärta, och mer än en bönesuck uppsändes till Herren, att han måtte böja sinnena, återställa endräkt i församlingen samt utgjuta fridens och kärlekens anda bland de troende. Så beredde Herren mig tillfälle att besöka ofvannämnda församling. — Inom parentes ber jag läsaren att helt se bort från Guds ringa redskap men däremot hafva blicken desto stadigare fästad på *Herren* allena. — I tre veckors tid hade jag vistats på vår lilla utstation, där församlingens kapell, den gemensamma samlingsplatsen, också var inrymdt. Jag hade talat med de troende och sökt framhålla, i hvilken farlig belägenhet församlingen befann sig. Jag hade sökt uppmana dem till endräkt och kärlek. Men det tycktes, som om det onda fått så fast grepp om deras hjärtan och sinnen, att allt var förgäfves. Vid de söndagliga gudstjänsterna uteblefvo flera af församlingsmedlemmarne; däremot kommo de till mig under hvardagarne, då de icke behöfde träffa hvarandra. Min ursprungliga plan hade varit att stanna en längre tid på platsen, men så fick jag ett bud, att jag möjligen inom en veckas lopp måste återvända till vår missionsstation. En söndag hade jag dock kvar på platsen. Hur ropade jag icke till Herren, att han just den söndagen skulle öfverbevisa församlingsmedlemmarne om synd, hålla hjärterannsakning med dem, rensa bort all bitterhet och kärlekslöshet samt fylla hjärtana med endräkt, frid och kärlek! Jag riktigt kände, att Herren hade hört mina böner, och jag väntade att få se Herren göra stora ting.

Söndagen kom, men icke voro de yttre omständigheterna ägnade att uppmuntra min tro. Under natten hade det regnat, och söndags förmiddag var vädret äfven regnigt. Från tidigt på morgonen till långt fram på förmiddagen väntade jag förgäfves att få se några af församlingsmedlemmarne komma; jag började nästan misströsta om att få de troende samlade, då de flesta af dem hade rätt lång väg att gå från sina byar till den gemensamma samlingsplatsen. Vägarne voro dessutom dåliga, så att kvinnorna med sina små fötter knappast kunde ta sig fram. Men Herren kom min klentro på skam. Först kommo några män från den längst bort belägna byn. Efter en stunds väntan hade vi glädjen att se ännu en grupp anlända, och slutligen fingo vi med ett p'ing-an (= frid) hälsa de återstående församlingsmedlemmarne. Så hade vi dem då ändtligen alla samlade för första gången på länge. Tackande Herren härför, fortfor jag att ropa om välsignelse. Vår första gudstjänst leddes af den infödde evangelisten; därefter skulle jag leda stora gudstjänsten, såsom vi pläga kalla den. Det ämne, Herren

gifvit mig, var 'kärleken', och texten var hämtad från 1 Joh. 4: 7—21. Där stod jag och skulle med min ytterst knapphändiga kunskap i kinesiska språket tala öfver detta djupa ämne. Emellertid sökte jag icke hjälpen i mitt lilla fattiga kinesiska ordförråd, nej, jag väntade på att Herren själf skulle göra något. Och nu liksom så mången gång förr behöfde jag icke vänta förgäfves. I bortåt två timmars tid talade jag oafbrutet, jag, som eljest får leta efter orden, dock *icke jag, utan Guds Helige Ande i mig*. Och våra kära troende, som ibland efter en halftimmes predikan kunna visa tecken till trötthet, sutto nu där och åhörde med spänd uppmärksamhet i två timmars tid det förkunnade ordet. Det var allvarliga, hjärterannsakande ord, som Herren talade till oss; men så uteblef heller icke tröstens balsam. Predikan slutade med en uppmaning att inför Herrens ansikte bekänna synd samt emottaga kraft och nåd till ett lif i endräkt och kärlek. Så böjde vi gemensamt våra knän inför Herren. Och Guds Ande rörde vid dessa hjärtan, i hvilka så länge bitterhet och kärlekslöshet fått råda; där bekändes synd, där blef under gråt och snyftningar ett ropande till Herren om förlåtelse och nåd till ett nytt och bättre lif; där ropades efter kärlek, där gräts och bads af män och kvinnor om hvarandra. När vi sedan stego upp från bönen, hvilken förändring! Det syntes mig, som när efter en häftig åskby de tunga, svarta molnen skingrats, och solen, som länge varit dold, åter helt vänligt strålar fram, full af ljus och värme. När sedan våra kära troende, glada och nöjda, med frid i sina hjärtan återvände till sina hem, huru gladde det mig icke att se dessa ljusa, soliga anleten, från hvilka de mörka skuggorna jagats bort af Guds värmande kärleks-sol! Och då vi skildes åt, hörde jag gång på gång sådana utrop som: »Herren vare tack, i dag hafva vi fått mottaga en alldeles särskild välsignelse», eller »i dag har Guds nåd i sanning varit väldig öfver oss».

Må också vi tacka Herren för all hans kärlek, godhet och nåd! Ja, »prisen vår Gud och laten hans lof ljuda högt!» *Andrew Eriesson.*

Axplock.

Från *Yungning* skrifver Anna Janzon: »Herren är oss nära här i vår afskilda vrå. Ensamma känna vi oss dock ej, ty vårt hushåll består af 28—30 personer. 12 flickor och 6 gossar äro under vår dagliga vård. Det har nog varit prösamt i vinter, ty flickorna ha lidit af en svår ögonsjukdom.

För kort tid sedan hade vi här besök af många hundra kvinnliga pilgrimer, som vallfärdade hit till ett tempel. Vi fingo då för dem förkunna evangelii glada budskap. Kommen ihåg dessa skaror i edra förböner. Hjälpen oss ock att bedja om ett för vårt arbete lämpligare hus!

Förra lördagen och söndagen, d. 6—7 maj, hade vi vårt stormöte. Vi hade mycket bedt om välsignelse, och Herren mötte i trofast kärlek våra behof. Hans Ande var förnimbart nära. Vi voro mellan 80—90 personer samlade kring Guds ord. Af dessa blefvo sju personer, tre män och fyra kvinnor, genom dopet upptagna i församlingen. Bröderna Stålhammar och Beinhoff voro här och ledde våra möten. På måndagen hade vi en liten examen med våra skolbarn. De fingo sedan följa med sina föräldrar hem för sommaren efter att ha varit hos oss sju månader. Det kännes nu rätt tomt efter dem men är på samma gång skönt att få litet stillhet och hvila. Om Gud vill, ämna vi nu, innan den starkaste hettan inbryter, göra besök i byarna. Herren har lofvat att gifva oss kraft, han skall välsigna sitt folk med frid.

* * *

Från *Hancheng* skrifver br. *Bergling:* Vi ha att djupt beklaga, det vi mistat tre af våra medarbetare i distriktet: Frk. Angvik, vår dugliga medhjälparinna på denna station, samt i Hoiang systrarna Sigrid Bengtson och Mary Ramsten. Hvem skola vi få, som tager hand om och vårdar de späda lamm, hvilka de hvar och en på sin post lämnat efter sig?

»Hvem vill gå, hvem vill gå
Ut att den ädla säden så?»

* * *

Från *Sinan Hsien* skrifver vår syster *Sigrid Engström* d. 20 juni:

Nu har vår käre Hudson Taylor fått gå in i hvilan. Jag förunnades att få se honom fyra dagar, innan han gick in i härligheten. Jag var i Hankow på genomresa hem efter att en liten tid hafva vistats i Chinkiang. Så ställde Gud det så, att jag fick möta Mr Taylor. Han var så ytterligt svag, att han föreföll vara öfver åttio år. Men hans intresse för Kina var lika stort som förr. Han reste från plats till plats för att se arbetet, och för hvarje missionär, han mötte, hade han ett uppmuntrande ord. Till mig sade han: »We cannot do without Him, can we?» (Vi kunna icke reda oss utan honom, eller hur?). Och sedan, när han sade farväl, höll han mig länge i handen och sade: »We will meet up there, and that will be much better.» * Sedan ledde han i bön, och då han bedit en stund, sade han till Gud under tårar: »Thou art worthy, we are unworthy.» (Du är värdig, vi äro ovärdiga). Så reste de till Hunan, och i Chang-sha dog han den 3:dje juni. Det sätt, hvarpå Gud tog honom, liknar så mycket, tycker jag, Enoks borttagande. Det står enligt den eng. bibelöfversättningen i 1 Mos. 5: 24: »Enok vandrade med Gud, och han var icke mer, ty Gud tog honom.» Det påminner mig om ett svar, som gafs af en liten söndagsskolgosse på frågan, hvad det blef af Enok. Han svarade: »Gud tog honom med sig att ut och gå, och så gingo de för långt, så att Enok inte orkade gå hem, och då tänkte Gud det var bäst att taga honom med till himmelen.» Det är så precis, hvad som hände med Mr. Taylor. Han var ute och gick med Gud men litet för långt, så att han ej orkade gå hem igen. Han var ej sjuk, han bara slocknade.

* * *

Under den hetaste tiden hafva våra systrar Jane af Sandeberg, Ebba Burén och Anna Janzon vistats i Kuling. Den förstnämnda har på sanatoriet hållit skandinaviska möten. Fröken Janzon har, efter hvad vi till vår ledsnad erfarit, till sin hälsa varit mycket klen.

* * *

Från *Sv. Missionsförbundets* missionär *Joh. Sköld* ha vi mottagit en hälsning, hvari han bl. a. yttrar följande uppmuntrande ord:

* (Vi skola mötas däruppe, och det blir mycket bättre.)

»Tiderna i Kina bli allt ljusare och ljusare. Det är härligt att se Guds arm vinna seger — härlig seger både här och där. Jag är viss om, att underbara tider stunda för detta land och folk. Den efterlängtade morgongryningen har inbrutit, och snart skall nog solen i sin fulla glans strâla öfver berg och dal och upplysa de myllrande skarorna härute, som ännu trefva sig fram i mörkrets irrgångar och många svåra labyrinter.»

* * *

Från vår syster *Emma Andersson* hafva vi fått ett bref från *Amerika,* hvari hon till alla vänner ber att få uttala ett varmt tack för all henne bevisad kärlek under vistelsen i hemlandet. Afresan måste företagas snarare än hon väntat, hvarför hon till sin ledsnad ej fick tillfälle göra alla de afskedsbesök, hon önskat.

Om sin ankomst till Filadelfia den 13 juni skrifver vår syster: »Vänner från China Inland missionen voro nere för att möta mig. Sedan stannade jag en vecka å C. I. M:s hem hos familjen Frost. Jag kände Mr Frost från Kina, och det var en stor glädje återse honom. Han är en man fylld af Guds kärlek. C. I. M:s hem ligger ute i Germantown, men de ha sin expedition inne i Filadelfia. Herren välsigne vännerna inom C. I. M., alltid redo att hjälpa och tjäna! Jag har personligen mött så mycken kärlek och omvårdnad från deras sida. Oförgätlig var deras hjälp och vänlighet 1900, då jag kom till Shanghai utplundrad och hjälplös. Hvilken glädje, att det ej är förgätet hos Gud!

På missionens fredagsbönemöte i Filadelfia fick jag glädjen berätta om Kina. Likaså längre fram i Minneapolis, där t. o. m. på svenska.

Längre fram i brefvet skrifver vår syster: I Seattle möttes jag åter af en C. I. M.-vän, mr Swort, och gästade hans hem 2 dagar. Andra veckan af september, då jag återkommer till denna stad, har jag lofvat berätta litet från missionsfältet. Varen så vänliga att då ihågkomma mig med förbön!

Den 16 september hoppas jag från Seattle få anträda resan till Kina. Hur tacksam är jag ej att under min utresa och alltsedan få bli ihågkommen i edra förböner. Må Herren välsigna mig, så att jag får förhärliga hans namn bland hedningarna!

En innerlig hälsning till eder alla!

I Herren Jesus förbundna ringa lemmen
Emma Andersson.

P. S. Till medio af oktober är min adress:
China Inland Mission, *Shanghai,* N. China.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Tacksägelseämnen: För Guds Andes verkande bland de af Andrew Ericsson omnämnda infödda kristna (sid. 78). För de sju nydöpta i Yungning (sid. 79).

Böneämnen: Ett lämpligare hus för verksamheten i Yungning. De nyomvända på denna plats. Vår syster Anna Janzon, att hon må blifva fullt återställd (sid. 79). — Vår syster Emma Andersson (sid. 80). Missionens höstmöte.

Missionens höstmöte

hålles, vill Gud, söndagen den 17 sept. i *Nässjö missionshus.*

På f. m. föredrag af ordf., kommendör O. v. Feilitzen och missionär E. Folke.

På e. m. föredrag af ingeniör K. G. Magnusson, missionssekreteraren J. Holmgren (missionärsafskiljning), missionär E. Folke m. fl. talare.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under augusti månad 1905.

N:o.		Kr. Ö.	Kr. Ö
529.	A. H. Räntemedel	35: 10	
530.	K. F. U. M:s missionskrets i Göteborg till J. Böllings underhåll gm A. R.	100: —	
531.	»Från en missionsvän»	30: —	
532.	A. G. G.	5: —	
533.	C. E. P., Möja	5: —	
534.	Gamleby mfg gm P. T.	30: —	
535.	B. J. D., Maramö, Börjagård	20: —	
536.	A. B., Sjönäs, Tranås	20: —	
537.	Gm J. E. S., Malmö: Onämnd 650 kr., Auktionsmedel för S. M. K. 492: 30, M. B. 20: 80, E. N. 10 kr., Ränta 9: 64, Öfverskott å syföreningsbössan 12: 81	1,195: 55	
538.	»Tackoffer»	50: —	
539.	Sparbössmedel fr. A. E. Ps. 86: 8—10	5: —	
540.	O. A., Skellefteå	20: —	
541.	S. E., Stockholm	15: —	
542.	S. G., Vadstena	5: —	
543.	A. H., Karlstad	15: —	
544.	J. A—n gm J. V. H., Torstorp, Finspong	5: —	
545.	A. E., Sköfde, för arbetet på Aug. Bergs missionsfält	50: —	
546.	Fr. Säbylunds och Folkatorps ungdomsfören. till V. Vesters underh. gm K. J.	60: —	
547.	Från Mossby syfören. för yttre missionen gm C. N.	60: —	
548.	Från syfören. i Halltorp gm P. A. B.: auktionsmedel kr. 149: 10, för kaffe 4: 75, gåfva och insamling af Kl. P—n 15: 50, af årets konfirmander 11: 13, ur sparbössan 4: 52	185: —	
549.	Kollekt i Ofvanmyra gm A. D.	78: —	
550.	Fr. St. Mölarps öresfören. gm E. O.	50: —	
551.	A. D., Jönköping	10: 18	
552.	»Söndagsägg» af S—d E. gm S. L., Ystad	4: —	
553.	Till barnen i Kina gm d:o	1: —	
554.	Dreiseryds missionsfören. gm J. N.	20: —	
555.	Från Askeby missionsf. gm C. F. L., 2 Kor. 9: 8.	35: —	
556.	Bidrag till frakt för saker till Kina	20: —	
557.	H. Ö., Stockholm	300: —	
558.	J. B—n gm M. B.	20: —	
559.	Kollekt i Fårbo den 20 aug. m. m. gm M. K.	14: 09	
	Summa kronor för aug.	2,662: 92	
	Summa kr. för jan.—juli månader	38,856: 33	
	Under jan.—aug. månader	41,519: 25	

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Men de som vänta efter Herren, de få en ny kraft, de uppfara med vingar såsom örnar, de löpa och uppgifvas icke, de vandra och varda icke trötta.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1905.